A SHORT STORY

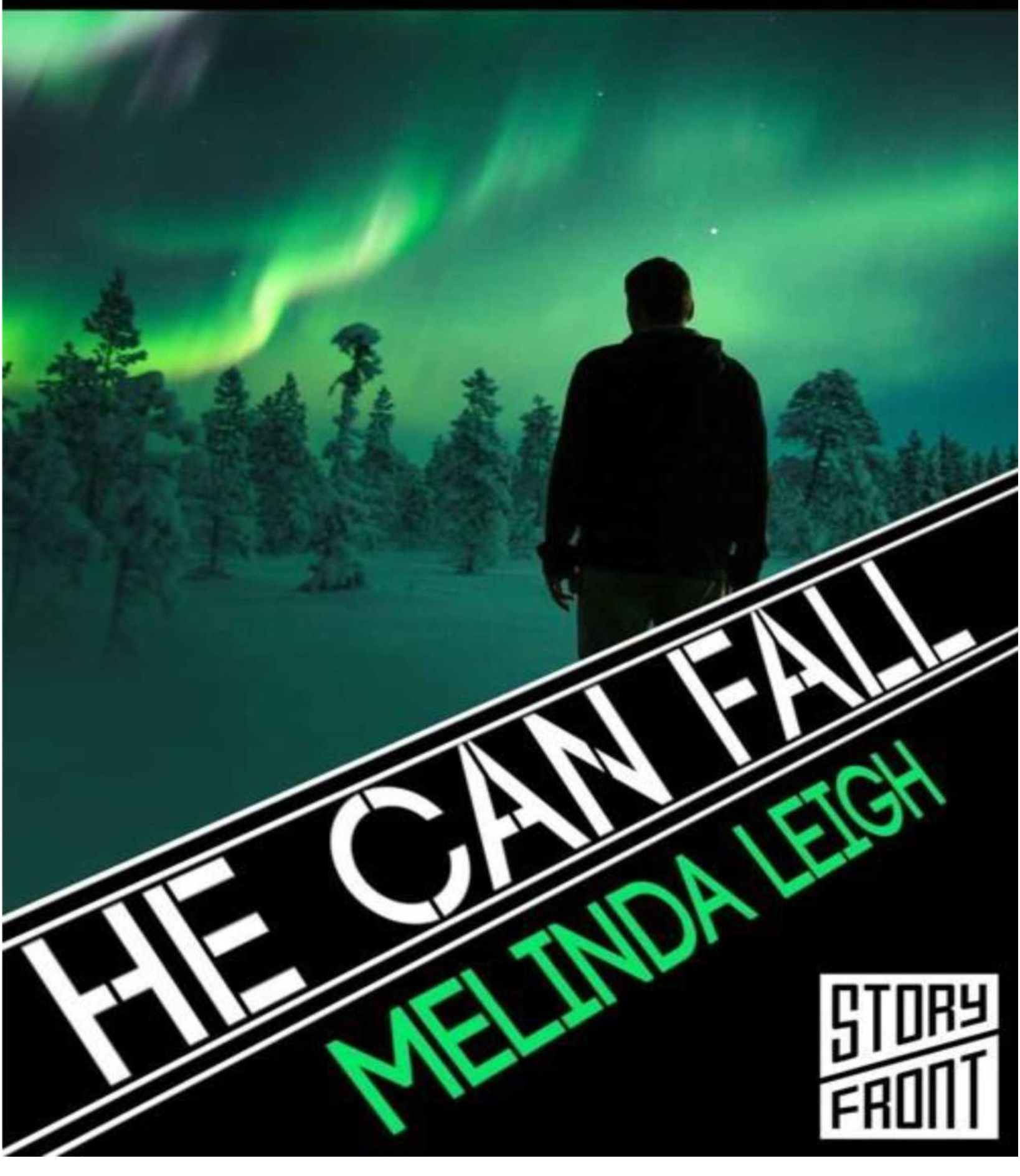

HE CAN FALL

MELINDA LEIGH

STORY FRONT

Melinda Leigh

He Can Fall

(El poate cădea)

Seria: She can # 4.5

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

„Nu trebuia să îl omori”, a ţipat Carl la Win peste ţeava pistolului. „Treaba asta trebuia să fie curată şi rapidă.”

Coborându-şi pistolul de 9 mm, Win a rânjit la cadavrul managerului. O pată roşie umedă, de mărimea unei mingi de

baseball, înflorea pe partea din faţă a şorţului cu logo galben al mortului. Picioarele i-au tremurat de câteva ori, apoi au rămas nemişcate.

Ochii căprui s-au înceţoşat.

„Nemernicul voia să dea alarma silenţioasă”. Ochii de un albastru palid ai lui Win au ieşit din faţa ultra-subţire a unui dependent.

„Deschidea seiful, Win.” Carl a insinuat *uh-ul* cu tonul său.

Transpiraţia îi picura în spatele bandanei care îi acoperea gura şi nasul. A presupus că managerul era acelaşi tip care îl concediase pe Win cu câteva săptămâni în urmă.

„Nu-mi vorbi aşa.” Vocea lui Win a devenit glacială. „L-am cunoscut. Tu nu l-ai cunoscut.”

Carl a încercat să ignore agresivitatea puştiului, dar mâncărimea de pe şira spinării nu l-a lăsat. Adevărul era că Win voia să omoare pe cineva. Cearta lui personală cu administratorul magazinului de băuturi alcoolice era doar un bonus. Win avea cel mai grav caz de nebunie nenorocită pe care Carl îl văzuse în ultima vreme. Ochii ciudaţi nu-l ajutau. O pălărie şi o eşarfă ascundeau părul decolorat cu ţepi şi pielea de culoarea laptelui degresat. Puştiul arăta ca cadavrul lui Billy Idol, în 1982. Partea bună era că puştiul aşteptase ca administratorul să deschidă seiful înainte de a-i pune capac. Carl s-a aplecat şi a adunat banii din seif în geantă. S-a îndreptat, testând greutatea pungii. Frumoasă pradă.

Cu atenţia unei veveriţe drogate, Win a schimbat viteza, împungând burta de bere a managerului cu vârful tocit al unui pantof de skateboard.

Corpul zvâcni, iar Win râse. Încrederea lui Carl a fost zdrobită de nelinişte ca o lovitură perfectă în zece popice. Nu

avea nevoie ca nebunul ăsta să se bage peste tot în planul lui de pensionare anticipată.

Carl a încercat o altă abordare. „Unchiul tău te aşteaptă.”

Unchiul lui Win, Dennis, partenerul de lungă durată al lui Carl, aştepta afară.

Carl a împins-o pe funcţionară cu ţeava armei. „Mişcă-te, dragă. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.”

Părul negru ca smoala îi flutura pe faţă în timp ce golea toate cele trei case de marcat în rucsacul pe care i-l dăduse. Carl s-a uitat la camerele de supraveghere. Lumina verde clipea. Win încă se juca cu cadavrul managerului.

„Ce-ar fi să scoatem camerele, aşa cum am plănuit?”, l-a întrebat el pe Win.

Puştiul s-a apucat de treabă ca şi cum ar fi fost un joc arcade, adăugând propriile sale efecte sonore ridicole împuşcăturilor care străbăteau micul magazin. Vacarmul nu era chiar ceea ce Carl avea în minte, chiar dacă celelalte magazine de pe această fâşie din suburbia Maine erau închise. Se simţea de parcă avea grijă de un copil psihopat şi înarmat. S-a întins peste tejghea şi a smuls geanta din mâinile fetei. O privire înăuntru îi spuse că plata era decentă. Poate că suportarea lui Win a meritat efortul până la urmă, *dacă* nu ajungeau toţi înapoi în închisoare.

„Ce se întâmplă?”

O voce l-a speriat pe Carl. S-a învârtit, cu arma îndreptată.

„Whoa. Sunt doar eu.” Lincoln Street, al patrulea om, venea din spatele magazinului, unde mătura camerele din spate după angajaţii rătăciţi şi distrugea casetele de securitate. A ridicat un deget la Win. „Ce parte din „linişte” nu a înţeles psihopatul ăla?”

Carl şi-a frecat fruntea şi a clătinat din cap.

În fanta îngustă dintre eşarfa care îi ascundea trăsăturile şi căciula tricotată care îi acoperea capul chel, ochii lui Lincoln s-au strâns de furie. „Ai spus că Dennis îl poate controla”.

„Asta am crezut şi eu”, a spus Carl. „Dar puştiul este cel care ştia detaliile de securitate ale magazinului.” Detalii pe care refuzase să le împărtăşească decât dacă era implicat în treabă.

„Nu merită.” Lincoln s-a îndreptat spre uşă. „Hai să plecăm naibii de aici. Poliţiştii vor fi aici în orice secundă.”

Win a aruncat în aer a treia şi ultima cameră. S-a întors la casele de marcat şi l-a apucat pe funcţionar de braţ. „Să mergem. Vii cu noi.”

„Asta nu face parte din plan, Win…” Carl începu să protesteze. Fata ar fi, fără îndoială, o altă complicaţie nedorită.

Privirea ucigaşă din ochii lui Win l-a oprit. „Cred că va fi un avantaj.”

„Ok.” Carl îl va lăsa pe Dennis să se ocupe de gestionarea lui Win. Cât de multe probleme ar putea fi o fată? Nu era ca şi cum restul „planului” lor decurgea fără probleme.

Cu ochii goi, funcţionara a ieşit din spatele casei de marcat. Carl abia a înregistrat un pulover negru strâmt şi blugi skinny, dar Win îşi lingea buzele de parcă era un cheeseburger în cizme. Vena din tâmpla lui Lincoln se umfla de parcă ar fi putut exploda în orice clipă.

Au ieşit grăbiţi pe uşile de sticlă. Transpirând, Carl şi-a smuls bandana sufocantă de pe faţă. Pielea lui a primit cu bucurie noaptea rece de februarie.

El şi Dennis plănuiseră acest jaf simplu, fără complicaţii. Mulţumită lui Win, care lucra în magazin de numai trei săptămâni, ştiau când magazinul va avea încărcătura maximă

de numerar. Ar fi trebuit să intre şi să iasă cu minimum de agitaţie şi suficienţi bani pentru a se îndrepta spre sud, spre următoarea ţintă, dar uciderea veselă a lui Nut Job schimbase totul.

Planul fusese distrus, la fel şi Carl.

A scanat dreptunghiul de asfalt. Aşa cum spusese Win, singura cameră de securitate era îndreptată spre intrarea în clădire. Două maşini stăteau în spatele parcării. Interioarele erau întunecate, luminile de deasupra reflectându-se ca oglinzile pe parbrize, dar gâtul lui Carl îl mânca de parcă cineva îl urmărea. Probabil că maşinile aparţineau funcţionarului şi administratorului magazinului. Doi angajaţi, două maşini. Era paranoic. Volatilitatea lui Win îl făcea nervos.

La bordură, Dennis a oprit Buick-ul furat. Win a deschis portiera din spate şi a pus-o pe fată în spate, între el şi Lincoln. Ea a urcat fără să scoată o vorbă, cocoşându-se şi îmbrăţişându-se împotriva frigului.

Carl a sărit pe scaunul pasagerului şi a arătat spre parbriz cu un deget urgent. „Pleacă.”

Dennis a ieşit calm din parcare, a virat pe autostradă şi s-a îndreptat spre nord. Carl şi-a frecat centrul pieptului, unde simţea că era parcat un sedan. Odată ce ar fi trecut la propriul lor vehicul anonim, Carl ar fi putut să respire.

Dennis a aruncat un deget peste scaun. „Ce face ea aici?”

„Schimbare de planuri.” Carl a ascuns puşca cu ţeavă tăiată sub picioare. „Ea vine cu noi.”

Dennis a ieşit de pe autostradă. „De ce?”

„Win a vrut să vină şi ea.” Carl şi-a stăpânit temperamentul şi îndemnul de a îndrepta puşca peste scaun şi de a-l împuşca pe Win prin geamul din spate. Puştiul îşi atinsese scopul. Carl se săturase de comportamentul lui

imprevizibil.

„L-a împuşcat şi pe directorul magazinului”, a adăugat Lincoln din spate. Dennis a suspinat şi a reglat oglinda retrovizoare pentru a-şi privi nepotul. „Win, am vorbit despre asta. Este important să urmezi planul.” Dezamăgirea s-a auzit în vocea lui. „Nu avem nevoie de complicaţii.

Avem nevoie de bani.”

Win şi-a încrucişat braţele şi s-a îmbufnat. „Managerul voia să apese pe butonul de panică”.

Dennis s-a uitat la Carl. Acesta a scuturat din cap, iar Dennis a suspinat. „Ei bine, ce ne facem acum? Putem uita de următoarea treabă.”

Planificaseră o serie de mici jafuri, eşalonate în timp şi distanţă, nimic suficient de ambiţios pentru a atrage atenţia forţelor de ordine interstatale. „Ar trebui să ne îndreptăm spre graniţă? Am putea fi în Canada în câteva ore.”

Graniţa canadiană înconjura trei sferturi din statul Maine. Şase sute de mile de oportunităţi băteau la uşă. Carl s-a gândit. „Nu. Poliţiştii de stat vor presupune că ne vom îndrepta spre Canada sau vom merge spre sud. Trebuie să mergem în direcţia cea mai puţin probabilă.”

„Bine, atunci Vest să fie.” Dennis a încetinit şi a ieşit de pe autostradă pe un drum îngust, neasfaltat. Zăpada compactă scârţâia sub cauciucuri. „La vest de aici nu sunt decât munţi, zăpadă şi copaci.”

Carl voia să pună câteva graniţe de stat între ei şi crimă. Traversarea jurisdicţiilor era întotdeauna prudentă atunci când te sustrăgeai legii.

Dennis a parcat în spatele unui pâlc de conifere, lângă monovolumul gri simplu care se potrivea oriunde. Dubiţa avea compartimente încorporate în podele. Destinate pentru

mingile de fotbal şi cutiile de suc, depozitele ascunse erau excelente pentru a ascunde arme.

Au schimbat vehiculele cu un minim de agitaţie. Cu toţii cunoşteau procedura. Dennis, Lincoln şi Carl făcuseră toţi puşcărie şi nu voiau să repete experienţa. Dennis era încă eliberat condiţionat. Win îşi petrecuse adolescenţa ca oaspete al statului şi fusese lăsat liber în lume când ajunsese adult. Toţi purtaseră mănuşi din momentul în care furaseră Buick-ul până acum. Niciuna dintre amprentele lor nu a acoperit vreodată interiorul.

Şi-au ocupat poziţiile în minivan. Carl a aruncat o privire în spate. Lângă Win, fata tremura. Zăngănitul dinţilor ei era singurul sunet pe care îl scotea. Nu se plângea. Totuşi, odată ce vor fi în siguranţă, fata va trebui să plece. De fapt, când Carl avea să fugă, cu siguranţă nu-l lua cu el pe nepotul nebun al lui Dennis, ceea ce însemna că Dennis va trebui să fie lăsat în urmă. Lincoln era mai stabil, dar nici compania lui nu era necesară. Carl ar fi avut mai mult noroc pe cont propriu. În plus, autorităţile ar fi căutat patru bărbaţi. Ar putea fi mai uşor să dispară dacă s-ar despărţi.

„Dacă conducem toată noaptea, putem ajunge în statul New York până dimineaţă.”

Dennis a luat rampa spre autostradă. A pornit casetofonul şi a găsit un post local de ştiri. „Vom sta liniştiţi câteva săptămâni. O să fie bine.”

Carl şi-a frecat o mână pe faţă. „Am scos camerele şi nu am lăsat amprente.”

Nimeni nu a vorbit în următorul sfert de oră. Carl a ascultat ştirile cu o ureche şi a scos un sul de antiacide din torpedou.

„Cu ajutorul fotografiilor de cazier, un client din parcarea

magazinului i-a identificat pe doi dintre bărbaţii înarmaţi care au jefuit River Liquors, l-au ucis pe managerul de noapte şi au luat ostatică vânzătoarea, ca fiind Carl Snyder şi Winner Young.” Ulcerul lui Carl ardea în timp ce reporterul furniza publicului ascultător descrieri exacte ale celor doi bărbaţi. Evident, una dintre maşinile din parcare nu fusese goală.

Carl şi Dennis au făcut schimb de priviri. Mda. Acum erau cu adevărat terminaţi. Unde se puteau ascunde? Exista un martor ocular al jafului armat şi al crimei lor.

„Şi acum ce facem?” a întrebat Carl. „Fotografiile noastre sunt probabil peste tot la televizor şi pe internet. Fiecare funcţionar de motel din nord-est ne va căuta.”

„Cred că supraestimezi personalul de la tipul de localuri pe care tindem să le frecventăm.” În strălucirea de neon portocaliu a luminii de pe bord, faţa lui Dennis se despică într-un zâmbet înfiorător. „Am o idee. Concentrează-te pe plan. Fără alte abateri. Totul va fi bine.”

Neliniştea îi bubui în stomac lui Carl. Exact asta spusese el despre jaf.

Capitolul 2

Sean a întors SUV-ul pe aleea privată. I-a luat mâna soţiei sale, şi-au împletit degetele şi i-a sărutat încheieturile. „E plăcut să pleci. Eşti sigură că nu te deranjează că este o călătorie de lucru?”

La capătul unei alei mărginite de copaci, complexul de lux şi spa-ul recent renovat, The Hideaway, era aşezat pe o

pantă împădurită. La 15 mile de cel mai apropiat vecin, micul han era exclusivist, luxos şi izolat. Din cedru şi sticlă, structura se integra în Adirondacks ca şi cum ar fi crescut acolo.

Zăpada acoperea copacii care flancau aleea. În spatele clădirii, se întindea un lac privat îngheţat. Lumina lunii sclipea alb pe gheaţă. Pe partea opusă, câteva mii de acri de pădure de stat acopereau versantul muntelui.

„Da.” Amanda a zâmbit larg. „Nu mă deranjează deloc. Am de gând să mă ghemuiesc în faţa focului şi să citesc tot weekendul. Păcat că spa-ul nu este deschis încă.”

„Nu-ţi face griji. Nu te voi lăsa singură tot weekendul.” A aruncat o privire în lateral. Fiecare centimetru al soţiei lui era mai frumos decât atunci când se căsătoriseră în urmă cu zece ani. „Testarea sistemului este o muncă de cel mult o jumătate de zi. În plus, Glenn a spus că noii săi bucătari vor să ne folosească drept cobai. Staţiunea este programată să se deschidă în doar câteva săptămâni.”

La radio se auzea buletinul meteo. Amanda a dat volumul mai tare. „Ooh. O să ningă la noapte.”

„Doar 15 centimetri”. Dar va fi şi mai frig aici, în statul New York, decât acasă. Voia să zboare în Bahamas pentru un weekend prelungit, dar asta va trebui să aştepte pentru altă dată. Escapadele romantice erau puţine şi la distanţă între ele. Se mulţumea cu ce putea obţine. Între succesul afacerii lor cu sisteme de securitate la domiciliu şi calendarele ridicol de încărcate ale fetelor, să plece singur cu soţia lui era la fel de complicat ca o misiune în spatele liniilor inamice, pe vremea când fusese Ranger în armată.

„Ceea ce nu este suficient pentru a fi o pacoste şi doar suficient pentru a fi romantic.”

„Nu prea mai avem nevoie de romantism. Doar de

oportunitate.” Sean era încă îndrăgostit până peste cap de soţia lui, dar dacă ea dorea mai multă dragoste, el i-o dădea. I-a strâns mâna. „Doar oportunitate. Şi ninge tot timpul în Westbury.” Locuiau la câteva ore mai la sud, în nord-estul Pennsylvaniei.

„Nu avem un şemineu în dormitorul nostru sau două seri neîntrerupte acasă.” Amanda şi-a atins o unghie. „Poate că vom avea mai mult noroc cu puţin timp de linişte.”

Sean i-a strâns mâna. Cu cea mai mică dintre ele plecată în clasa întâi, Amanda suferise un atac acut de febră infantilă. „Ai dreptate, dar încercăm doar de câteva luni.”

„Nu a durat câteva luni cu niciuna dintre fete. Sper că nu am aşteptat prea mult. Nu mai sunt tânără”.

„Treizeci şi cinci de ani nu e deloc geriatric.” Sean i-a adus încheieturile degetelor la buze şi le-a sărutat din nou. „O să fie bine. Trebuie să te relaxezi în legătură cu totul. Încă un copil ar fi minunat, dar dacă nu se întâmplă, avem două fete superbe. Sunt foarte fericit oricum.”

„Toată această călătorie este despre relaxare.” Ea a zâmbit. „Poate că lipsa stresului va ajuta.”

„Oricum, o să mă bucur să te am doar pentru mine câteva zile.” Îşi iu bea din toată inima cele două fetiţe şi era încântat că soţia lui voia să mai adauge un copil la familie. Dar casa lui era mereu plină de copii. Vecini, prieteni, Brownies, verişori... Uneori Sean simţea că locuiesc într-o creşă în loc de casă. Să fii tată era mai bine decât şi-ar fi imaginat vreodată, dar era un păcat să vrea câteva zile singur cu soţia lui? Nu se plângea, dar aştepta cu nerăbdare să facă sex care să nu fie de genul tăcut şi grăbit. Avea idei care o implicau soţia lui goală, fără întreruperi şi mult timp. „Măcar furtuna aia de gheaţă rămâne la vest.”

SUV-ul a ricoşat pe alee. Postul de radio a trecut la un

buletin de ştiri. „O vânătoare de oameni continuă în Maine după ce patru bărbaţi au jefuit un magazin de băuturi alcoolice din Augusta, l-au ucis pe managerul magazinului şi au luat ostatică vânzătoarea în vârstă de douăzeci şi doi de ani, imediat după ora unsprezece seara trecută. Un client i-a văzut pe suspecţi forţând-o pe tânără să intre într-un Buick LeSabre argintiu sub ameninţarea armei. Vehiculul a fost găsit abandonat la zece mile nord de locul crimei. Se presupune că suspecţii aveau un alt vehicul care îi aştepta. Poliţia efectuează blocaje rutiere şi opreşte vehicule în nordul statului Maine, în speranţa de a-i opri pe bărbaţi înainte de a ajunge la graniţa canadiană.” Prezentatorul a descris suspecţii şi a precizat că aceştia erau înarmaţi şi periculoşi.

„Săraca fată.” Amanda se încruntă. „Aş crede că patrula de frontieră îi va prinde dacă încearcă să treacă dincolo.”

„Este imposibil să acoperim toată această zonă sălbatică.” Sean a încetinit SUV-ul şi a ocolit o groapă adâncă de pe şosea. „În plus, va fi greu să îi găsească fără o descriere a vehiculului.”

„Aşa va fi, dar astea sunt destule ştiri.” Amanda a oprit radioul. „Gata cu comunicarea cu lumea exterioară. Ne distrage prea mult atenţia.”

„Ai dreptate.” Sean şi-a ridicat telefonul. „Uite, fără semnal.”

Amanda i-a zâmbit înapoi.

„Ştiu. Nu-i aşa că e interesant?”

„Hanul are internet wireless”, a precizat el.

„Pe care ai promis că nu îl vei accesa decât dacă este o urgenţă.” Amanda îi aruncă o privire autoritară care era foarte sexy.

Cât de repede puteau ajunge în camera lor?

„Am făcut-o.” Sean şi-a băgat mobilul în buzunar.

A condus până în spatele hanului şi a parcat în parcare. Geanta lui de voiaj încăpea sub un braţ. El a ridicat valiza cu rotile a soţiei sale. Ea îşi făcea în mod cronic prea multe bagaje, dragostea ei pentru haine fiind o moştenire din fosta ei carieră de model. „Ce ai împachetat aici? Ştii că nu vei avea nevoie de prea multe haine.”

„Asta trebuie să ştiu eu şi să afli tu”, a râs ea. „Sunt câteva lucruri care mam gândit că ţi-ar putea plăcea.” Ea a urcat treptele largi de lemn şi a aruncat o privire seducătoare peste umărul ei.

Frumos.

Sean s-a grăbit să o ajungă din urmă. Înaltă şi în formă, cu părul lung castaniu care îi cădea peste umeri, Amanda arăta ca femeia din vecini. Tenul ei cremos era predispus să roşească, dar el a fost fericit să constate că nu era nimic timid la ea, nu când era vorba de el.

Lemnul şi sticla au dominat holul modern, rustic. Mobilierul era simplu şi elegant. Un bărbat cu părul alb stătea în spatele unui birou de înregistrare subţire din mahon. Lângă el, o fetiţă stătea pe un scăunel înalt. Avea în jur de şapte ani, cam aceeaşi vârstă cu cea mai mică a lui Sean, şi era îmbrăcată pentru vremea rece cu un pulover gros de fleece şi jambiere. Picioarele ei acoperite cu Ugg se legănau înainte şi înapoi în timp ce aplica creioane colorate pe o carte de colorat. Când Sean şi Amanda au traversat holul, copilul s-a uitat la ei cu ochi mari şi îngrijoraţi.

Faţa bătrânului s-a încreţit într-un zâmbet. A ţinut o mână deasupra unui laptop de pe birou. „Bună, Sean. Ce mai faci?”

Sean i-a strâns mâna şi a prezentat-o pe Amanda.

Glenn a făcut clic pe mouse. „Testez sistemul meu de rezervări, aşa că te superi dacă completezi un card?”

„Deloc.”

„Bunicule?”, a spus o voce mică.

Copilul a aruncat o privire în jurul taliei lui Glenn. El i-a pus un braţ în jurul umerilor. „Aceasta este nepoata mea, Mia.”

„Bună, Mia.” Amanda a zâmbit.

Mia şi-a întors capul în şoldul lui Glenn.

A tras de una dintre împletiturile lungi şi maronii ale fetiţei. „E timidă.” Sean a completat fişa de înscriere.

„Aici sunt cheile voastre.” Glenn le-a înmânat două chei cu card alb. „Camera voastră este sus pe scări, la capătul holului. Aveţi o privelişte minunată a lacului. Veţi fi bine hrăniţi în acest weekend. Eu servesc singur micul dejun, dar noua mea echipă de bucătari, formată din soţ şi soţie, este nerăbdătoare să îşi încerce reţetele cu voi la prânz şi cină. Este bine la ora nouă pentru micul dejun?”

„Nouă este perfect. Nu mă grăbesc să mă dau jos din pat”, a spus Amanda.

Glenn a zâmbit. „Voi fi aici jos cu cafeaua pregătită până la şapte. Dacă te trezeşti devreme, formează numărul nouă şi voi aduce o cană.”

„Grozav.” Sean i-a înmânat soţiei sale o cheie. „După micul dejun, voi începe să testez sistemul. Până după-amiază, voi fi gata să trec totul în revistă cu tine.”

„Grozav. Voi dormi mai bine noaptea când va fi gata şi va funcţiona.” Glenn s-a uitat în jos la nepoata lui. „Ei bine, e deja trecut de ora de culcare a Miei. Ne vedem mâine dimineaţă.”

„Noapte bună.” Sean a împins-o pe Amanda spre trepte.

În holul de la etajul al doilea, au trecut de o duzină de uşi închise înai nte de a se opri în faţa camerei numărul şase.

„Poate că tu lucrezi în acest weekend, dar eu abia aştept

să dorm mâine.” Amanda a pus cheia în fantă.

„Să dormi? Cine spune că o să te las să dormi?” Sean a împins-o cu spatele în cameră. A lăsat bagajele la picioarele patului lat de un hectar, plin cu lenjerie de pat luxoasă. Nu era interesat de restul decorului, cu excepţia unui posibil punct de intrare sau ieşire: o pereche de uşi franţuzeşti care dădeau spre un balcon înzăpezit. „Putem dormi acasă.”

„Nu chiar”, a râs Amanda. „Dar nu îţi face griji. Am împachetat câteva mici surprize.”

Trupul lui Sean s-a încordat. Unul dintre lucrurile care îi menţineau proaspăt mariajul de zece ani era că soţiei sale îi plăcea să amestece lucrurile aproape la fel de mult ca şi lui.

Amanda şi-a ridicat valiza pe suportul pentru bagaje. Sean a păşit în spatele ei şi şi-a apropiat corpul.

„Nu mai pot aştepta.” Sean s-a aplecat peste gâtul ei. A smuls câteva agrafe de păr din cocul ei. Părul i-a căzut pe umeri. Apoi şi-a făcut drum până la locul ei dulce.

Ea a înăbuşit un geamăt scăzut şi s-a răsucit din strânsoarea lui. „Nu o lua înainte. Mi-am făcut planuri.”

S-a dus la uşi. Întorcându-se, a făcut o pauză. „De ce crezi că Glenn a insistat pentru un sistem de securitate atât de elaborat?”

„De ce nu ar face-o?” Sean s-a trântit pe pat şi şi-a pus un braţ după cap. „Nu poate fi prea sigur.”

„Nu e nimic acolo pe kilometri întregi.” A închis jaluzelele.

„Criminalitatea nu se limitează la oraş, să ştii.”

„Ştiu, dar tot mi se pare ciudat.”

„Nu şi pentru mine.”

Amanda şi-a dat ochii peste cap. „Eşti cel mai paranoic om de pe planetă.”

„Nu paranoic, pregătit”, a corectat el. „E treaba mea să-

mi protejez familia. Iau această responsabilitate foarte în serios, iar Glenn are motivele lui pentru securitate sporită."

Amanda îşi roti capul pentru a-l înfrunta.

„Mia." El i-a răspuns la întrebarea tăcută. „Glenn a fost foarte deschis când ne-am întâlnit prima dată pentru a discuta despre nevoile sale de securitate. Glenn şi soţia lui erau înstrăinaţi. Abia îşi cunoştea fiica, dar acum doi ani l-au sunat cei de la Serviciile Sociale să-i spună că fiica lui a luat o supradoză şi a lăsat un copil în urmă. Tatăl Miei ispăşeşte o pedeapsă de la şapte la zece ani pentru jaf armat. Va fi eliberat condiţionat în primăvara acestui an. Glenn habar nu are dacă este interesat de Mia, dar nu vrea să-şi asume nici un risc."

„Nu-l condamn." Amanda s-a oprit din răscolit prin geantă. „Biata de ea."

„Ea este bine. Glenn a crescut-o în ultimii doi ani, iar ea are doar şapte ani. Probabil că nu-şi aminteşte prea bine de părinţii ei."

„Totuşi..." Gura Amandei se încruntă. „Nu există nicio şansă ca el să încerce să obţină custodia?"

„Având în vedere că a folosit-o pe Mia ca observator în timp ce jefuia un magazin, mă îndoiesc că va fi posibil. Glenn nu este îngrijorat de procedurile *legale*

„O, nu. Crede că Mia va fi în pericol?"

„Nu este sigur. Tatăl Miei s-a plâns mult de egoismul lui Glenn când a refuzat să plătească pentru avocaţii scumpi ai apărării penale. Cred că Glenn spera ca tatăl Miei să primească o sentinţă mult mai lungă."

„Asta e îngrozitor." Gura Amandei s-a strâns. „Nu-mi place să mă gândesc că i se poate întâmpla ceva acelui copil dulce."

Şi acesta era motivul pentru care Sean nu-i spusese

despre Mia. Amanda nu putea să nu empatizeze cu copilul, mai ales având în vedere starea emoţională actuală a soţiei sale, dornică de copii şi faptul că propriile lor două fete erau foarte apropiate ca vârstă de Mia. Era timpul să schimbe subiectul.

El şi-a mişcat sprâncenele spre ea. „Aştept să văd ce ai în geantă.”

Ea a zâmbit. Răutatea i-a luminat ochii până la răutate pură. *Mai bine.*

„Pun pariu că aştepţi.” Ea şi-a desfăcut fermoarul genţii şi a scos o pereche de cătuşe.

„Sper că ai de gând să le foloseşti pe mine.” Lui Sean îi plăceau perversiunile la fel de mult ca oricărui alt bărbat – bine, mai mult decât unui bărbat obişnuit – dar în niciun caz nu ar fi putut să pună mâna sau să lase vreun semn pe soţia lui. „Dacă vrei să te leg, va trebui să găsesc ceva de mătase care să nu-ţi învineţească pielea frumoasă.” I-a ridicat mâna şi i-a sărutat interiorul încheieturii. „Dar ştii că îmi place aspectul de dominatoare la tine.” Avea şi o uniformă de majoretă care îl excită foarte tare, dar părea să se simtă autoritară în seara asta.

Zâmbetul ei s-a lărgit. „Nu am uitat. Nu-ţi face griji. Astea sunt pentru tine.” S-a învârtit în jurul lui şi l-a împins jucăuş. „Abia am început.”

El se lăsă să cadă pe pat. „Nu cumva ai pus şi filme interesante în geanta aia a ta?”

„Poate.” Amanda i-a dat jos cămaşa, murmurând aprobarea feminină în timp ce-şi trecea palmele peste pectoralii lui. I-a pus o cătuşă la una dintre încheieturi şi a prins-o de capul de pat din fier. „Perfect.”

Sean s-a lăsat pe spate, cu mâna încătuşată deasupra capului, mulţumit să o lase pe Amanda să se poarte cum vrea

cu el. Cu mâna liberă a strecurat agrafa în cearşaf, la îndemână. Era de acord să fie vulnerabil în faţa soţiei sale, dar vulnerabilitatea în general nu era în firea lui. Părul lung al Amandei îi trecea peste abdomen.

El i-a mângâiat capul cu mâna liberă. „Oh, da. Perfect.”

Capitolul 3

Lumina dimineţii scălda camera. Amanda s-a rostogolit şi a suspinat, cuibărindu-se mai adânc sub plapuma groasă. De când Sean plecase să alerge dimineaţa, temperatura din pat scăzuse cu zece grade. Cine lăsa un pat atât de fabulos şi pleca să alerge în zăpadă? Un fost Ranger din armată cu antrenamentul fizic ars în creier, iată cine.

Totuşi, cu greu se putea plânge de rezultate. Soţul ei avea un corp cizelat pe care vedetele de la Hollywood l-ar fi invidiat, iar alergarea de dimineaţă îl energiza şi îi aducea beneficii Amandei mai târziu.

Cafea în pat. Asta îşi dorea. Se putea încolăci în fotoliul de lângă balcon, privind peisajul îngheţat şi bea în linişte – un răsfăţ rar pentru o mamă cu copii mici.

S-a aşezat şi s-a întins. Afară, răsărea o zi senină şi vântoasă.

Cerul era de un azur palid, strălucitor, neumbrit de niciun nor. Raze de soare străluceau pe gheaţă. Câteva straturi de zăpadă se lipiseră de uşile franţuzeşti. Dincolo, lacul îngheţat era curăţat de vânt. O rafală de vânt împrăştia zăpadă prin curtea din spate a hanului. Era o zi perfectă pentru relaxare în faţa unui foc aprins.

Tremurând, s-a întins la picioarele patului după halatul gros de spa care venea cu camera. O rotire de buton a aprins şemineul cu gaz. Căldura se ridica din rândul ordonat de flăcări. A luat telefonul şi a sunat la recepţie. Linia a sunat de zeci de ori, dar nu a răspuns nimeni.

Hmm. Sean nu se va întoarce decât peste o jumătate de oră. Cât de mult îşi dorea cafeaua? La fel de mult ca oxigenul, dar nu avea de gând să-l sâcâie pe Glenn. Ei nu erau cu adevărat oaspeţi plătitori. S-ar fi strecurat până la bucătărie şi şi-ar fi luat-o pe a ei.

A folosit baia, s-a spălat pe faţă şi şi-a aranjat părul într-un coc dezordonat. A intrat în blugi şi într-un pulover, şi-a luat cizmele din piele de oaie din dulap şi a ieşit din cameră. La parter, holul era gol.

O uşă din spatele biroului de înregistrare era etichetată „Numai pentru angajaţi”. Amanda a bătut uşor. Nu a răspuns nimeni. Un bâzâit inexplicabil de nelinişte a început să-i răsufle în burtă.

Ceva nu era în regulă. Locul era prea liniştit. *Asta e ridicol.* Bineînţeles că e linişte. Hanul nici măcar nu e deschis încă.

S-a uitat în dreapta la o uşă batantă. Bucătăria? Poate Glenn era acolo. Dar în timp ce raţiona, acea tensiune inexplicabilă, instinctivă, îi străbătea oasele. Ţinându-şi respiraţia, a crăpat uşa cu două degete. Spaţiul de câţiva centimetri a dezvăluit o bucată dintr-o bucătărie comercială cu gresie albă şi oţel inoxidabil.

Glenn stătea în mijlocul spaţiului, cu ambele mâini ridicate în poziţia clasică de a fi jefuit. „Nu. Te rog, nu-i face rău.”

„Bunicule...” Strigătul subţire al unui copil a străpuns bucătăria. *Mia!*

Mâna liberă a Amandei s-a ridicat pentru a-i acoperi gura.

„Atunci ai face bine să faci exact ce-ţi spun eu.” Vocea era masculină. Amanda nu putea vedea cine vorbea, dar situaţia era clară. Oricine ar fi fost, o avea pe Mia.

„Voi face orice”, a spus Glenn cu o voce plină de panică şi disperare.

Adrenalina s-a revărsat în venele Amandei. Inima i-a accelerat, iar sub puloverul ei a început să transpire. Sean. El va rezolva asta. S-a îndepărtat uşor de uşă. Avea să iasă afară şi să-şi găsească soţul. Atunci totul va fi bine. Cizmele ei erau tăcute pe covor în timp ce se dădea înapoi pe vârfuri.

O mână a apucat-o de gât. A împins-o prin deschizătură şi a izbit-o lateral de un perete. Capul i s-a izbit de plăci de azbociment. Durerea, ascuţită şi strălucitoare ca soarele de iarnă, i-a străfulgerat capul.

Un tânăr emaciat de 20 de ani a apăsat cu botul unei arme pe faţa Amandei. Metalul neînduplecat i-a săpat în obraz. „Hei, unchiule Dennis, uită-te la asta.”

Părul platinat scurt, cu ţepi, sublinia pupilele uriaşe. Pielea lui palidă de vampir era pătată cu pete roşii şi albe, ca şi cum ar fi stat afară în frig pentru o lungă perioadă de timp. De o strălucire febrilă, ochii îi străluceau cu acel tip de lumină care provine din stimularea chimică.

„Dacă mă uit la o femeie ca asta, îmi vin tot felul de idei.” Ochii lui i-au plimbat sânii. O combinaţie de violenţă şi vulnerabilitate a cuprins-o pe Amanda. A clipit să-şi alunge lacrimile. Instinctiv, ştia că el se va excita la durerea şi teama ei.

„Păstrează-le pentru tine, Win”, a spus o voce autoritară. *„Ideile* tale continuă să ne strice planurile. Acum dă-i drumul.”

Apa picura din blugii uzi ai lui Win şi din pantofii de

skateboard încrustaţi de zăpadă, iar el tremura în interiorul unei jachete de piele care evident nu era destinată excursiilor serioase în aer liber. „Aw, unchiule Dennis, ştii cum să sugi distracţia din orice.” Win i-a dat drumul Amandei şi a făcut un pas înapoi.

Amanda şi-a lipit spatele de perete, dorindu-şi să poată dispărea prin el. Inima îi bătea în cutia toracică, iar greaţa i se agita în burta goală în timp ce scruta camera.

„Nu este vorba despre distracţie, Win”, a spus unchiul Dennis. „E vorba de bani. Noi lucrăm aici. Trebuie să înveţi să separi afacerile de plăcere.”

Erau patru oameni înarmaţi în total. În afară de Win, trei bărbaţi mai în vârstă tremurau şi picurau în bucătărie, cu feţele crude de frig. Bărbatul căruia Win îi spusese unchiul Dennis o ţinea pe Mia de braţ. În cealaltă mână, avea un pistol îndreptat spre capul lui Glenn. În cealaltă parte a camerei, ceilalţi bărbaţi se sprijineau de perete ca şi cum ar fi avut nevoie de sprijin.

Glenn era nemişcat în poziţia mâini sus, la câţiva paşi în faţa nepoatei sale.

Privirea Amandei a căzut pe o altă figură. În colţul îndepărtat al bucătăriei, o tânără cu părul negru stătea lângă uşa frigiderului, cu o expresie inexpresivă. Nu era înarmată, iar jacheta pe care o purta părea masculină şi cu câteva numere prea mari. Fulgii de zăpadă topită i se lipiseră de păr şi străluceau în lumină ca nişte sclipici.

Reportajul din ziua precedentă a sărit în capul Amandei. Privirea ei a trecut peste cei patru bărbaţi înarmaţi. Aceştia erau hoţii de la magazinul de băuturi alcoolice.

Fata trebuie să fie vânzătoarea pe care o răpiseră. Biata fată era probabil în stare de şoc. Amanda era cuprinsă de milă. De ce erau ei aici? Şi ce îi făcuseră vânzătoarei în timpul nopţii?

Amanda se concentră din nou pe Mia. Corpul copilei era la fel de îngheţat ca lacul de afară, cu fiecare muşchi blocat pe loc. Doar ochii ei, sălbatici şi mari, se plimbau prin cameră. Privirea ei s-a fixat pe cea a Amandei, implorând şi panicată. Amanda şi-a înghiţit frica. Instinctul matern de protecţie a răsărit în ea.

„Unchiul tău ştie cum să stea ascuns”, l-a admonestat al treilea bărbat.

De înălţime medie, cu păr şi ochi căprui de nedescris, privirea lui către Amanda a fost ascuţită şi evaluatoare. Ţinea o puşcă cu confort şi uşurinţă, iar
postura lui încrezătoare îi spunea că acest bărbat era liderul.

„Unchiule Dennis, ai de gând să-l laşi pe Carl să-mi vorbească aşa?” a întrebat Win. „Pentru că mă gândesc că suntem doi şi un Carl.”

„Win, dacă vrei să ieşi din încurcătura asta, trebuie să faci ce spune Carl”, a spus Dennis ferm.

În ochii lui Win sclipea sfidarea. A coborât arma, dar reticenţa sa de a urma ordinele era clară în poziţia urâtă a gurii sale.

„La naiba, Dennis”, a spus Carl. „Ai spus că vom avea de-a face doar cu bătrânul şi cu puştiul.”

„Nu ar trebui să mai fie nimeni aici.” Dennis şi-a scărpinat urechea înroşită cu degetul mic. „Locul nu ar trebui să fie încă deschis pentru afaceri.”

„Aparent, te-ai înşelat.” Carl şi-a îndreptat puşca spre Amanda. „Tu, du-te acolo cu ea.” A smucit ţeava puştii spre vânzătoarea din cealaltă parte a camerei.

Carl s-a întors spre Glenn. „Câţi oaspeţi sunt aici?”

Glenn a înghiţit în sec. „Doar un cuplu.” Ochii lui au clipit pe Amanda cu scuze.

„Unde este soţul tău?” a întrebat-o Carl.

„Nu ştiu”, a minţit Amanda. „Nu era în cameră când m-am trezit. Am coborât să îl găsesc. M-am gândit că s-ar fi dus să caute cafea.”

Carl a evaluat răspunsul ei. „Win, du-te şi verifică la biroul de înscrieri. Vezi câţi invitaţi sunt pe listă.”

Win a ieşit afară. S-a întors după câteva minute lungi. „Un cuplu a semnat în registru. Se pare că nu mai vine nimeni pentru câteva săptămâni.”

„Ce se întâmplă, bătrâne?” a întrebat Carl.

Te rog nu-i spune că Sean este un expert în securitate. Dacă ar şti, probabil l-ar ucide pe loc, iar surpriza i-ar da lui Sean un avantaj.

Glenn a înghiţit, mărul lui Adam săltând pe un gât palid. „Acest weekend este un test pentru han.”

Amanda a respirat.

„Perfect. Dennis, tu şi Win cercetaţi locul pentru orice oaspete dispărut. Lincoln, tu aruncă o privire rapidă afară.” Carl a scos un telefon mobil din buzunar. „Nu există semnal mobil aici. Taie linia telefonică cât timp eşti acolo. Vreau ca locul ăsta să fie complet izolat.”

„Atunci ce?” a întrebat Win pe un ton insolent. Şi-a dat jos geaca de piele udă şi a agăţat-o într-un cuier.

Carl şi-a măturat o şapcă tricotată de pe cap. „Planul iniţial nu presupunea uciderea directorului magazinului, blocarea dubiţei în zăpadă, mersul nostru de două ore în frig noaptea trecută sau o furtună de gheaţă blocată între noi şi evadare. Am reuşit, dar mi-e frig, sunt ud şi mi-e foame. Pentru moment, securizăm acest loc, ne uscăm şi luăm o masă caldă. Apoi vom sta jos şi ne vom gândi cum vom ajunge în Canada.”

„Sună bine.” Dennis a eliberat-o pe Mia. „Dacă te mişti un centimetru, îl

împuşc pe bunicul tău.”

Ea nu a făcut-o.

Dennis şi-a dat jos geaca de pânză şi a scuturat-o. Picături de apă s-au presărat pe podeaua bucătăriei. „Eşti sigur că te poţi descurca cu grămada asta?”

„Nicio problemă. Nimeni nu va face vreo prostie. Toţi vor să scape cu viaţă din asta, nu?” Privirea lui Carl se plimbă de la o persoană la alta. Nimeni nu clipea.

Frigul a suflat în cameră când Lincoln a ieşit afară. Cu hainele de exterior atârnate la uscat, cei doi bărbaţi blonzi au părăsit bucătăria. Paşii lor s-au stins. Ocupanţii bucătăriei erau tăcuţi şi nemişcaţi. Zece sau cincisprezece minute mai târziu, uşa s-a deschis şi un cuplu de aproximativ treizeci de ani a intrat în cameră. Femeia avea părul lung şi roşcat şi purta o cămaşă de noapte din flanel roz, lungă până la coapsă, care trecea pe lângă o burtă de gravidă în cinci sau şase luni. Soţul era fără cămaşă, îmbrăcat doar în pantaloni de pij ama în carouri. Brunet şi înalt, îşi înconjura soţia cu un braţ protector.

„Nu l-am găsit pe soţ, dar i-am găsit pe cei doi încă adormiţi.” Win a venit în spatele lor, împungând-o pe femeie cu botul armei. Ea a tresărit şi s-a întors cu faţa la el. Win a zâmbit, ochii lui luând încet în considerare fiecare centimetru al corpului ei dezvăluit de ţesătura subţire a cămăşii de noapte. Privirea lui s-a oprit asupra sânilor ei plini.

„Am crezut că ai spus că ai doar doi oaspeţi.” Carl se uită la Glenn.

„Ei nu sunt oaspeţi. Ei lucrează aici.” Vocea lui Glenn s-a ridicat cu panică. „Bucătarii mei.”

„Atunci de ce nu sunt în bucătărie şi nu gătesc?” Carl a ridicat o sprânceană supărat.

„Ei pregătesc prânzul şi cina. Eu gătesc micul dejun”, a

răspuns Glenn. Carl a mormăit, părând mulţumit de răspuns.

Win s-a apropiat de femeie, apucându-i cu o mână părul răvăşit de somn şi trăgând-o spre el. Îngenuncheată, ea a scâncit când el a tras-o mai aproape. Durerea i-a străfulgerat faţa. Cu ochii în lacrimi, şi-a dus mâna la scalp. Ochii lui Win s-au luminat, suferinţa ei excitându-l în mod clar.

Soţul ei a păşit în faţa soţiei sale. „Las-o să plece.”

Gura lui Win s-a despicat într-un zâmbet. A ridicat arma şi a tras. Glonţul l-a lovit pe soţ în plin umăr. Corpul i-a tresărit şi s-a prăbuşit pe podea în timp ce sângele curgea din rană.

În centrul camerei, Mia şi-a acoperit ochii cu mâinile şi a ţipat.

„Nu!”, a strigat soţia.

Ochii lui Win sclipeau de plăcere.

Strigătele Miei răsunau pe suprafeţele dure ale bucătăriei. Buza lui Win sa încreţit. Ajustându-şi strânsoarea pe părul femeii, şi-a îndreptat privirea spre copil. Voia să o rănească. Voia să le facă rău tuturor. Amanda putea să vadă anticiparea crescând în ochii lui.

„Win, opreşte-te”, a strigat Carl.

Win i-a aruncat lui Carl o privire furioasă şi rebelă. „Şi dacă nu vreau să mă opresc?”

„Ţine minte planul, Win.” Carl şi-a îndulcit vocea, liniştindu-l pe tânărul instabil. „Să-ţi spun ceva. Fă ce-ţi spun eu şi unchiul tău şi o să-ţi lăsăm una dintre femei mai târziu. Poţi să faci ce vrei cu ea. Ce zici de asta?”

„Bine, cred.” Reticenţa strălucea în ochii lui Win, dar el i-a dat drumul roşcatei. Ea a căzut în genunchi lângă soţul ei şi i-a legănat capul în mâini.

„Unchiul tău are nevoie de ajutor pentru a găsi ultimul

oaspete”, a sugerat Carl.

„Bine, dar fac asta doar pentru unchiul Dennis. Nu poţi să-mi spui ce să fac.” Win a ieşit din cameră.

Carl şi-a îndreptat ţeava puştii spre Glenn. „Tu, bunicule, fa-o să tacă pe puştoaica aia. Îmi sângerează urechile. Să nu încerci nimic amuzant, altfel împuşc pe altcineva.”

Glenn a ridicat-o pe Mia. Ţipetele ei s-au transformat în suspine şi văicăreli uşoare. Carl a luat o cană de pe un raft de sus şi a turnat cafea dintr-o cafetieră de pe tejghea. A băut cu un suspin adânc şi satisfăcut.

„Sângerează mult. Ce să fac?” Roşcata îşi şterse un fir de păr de pe faţă cu o mână însângerată, lăsând pete roşii pe obrazul ei palid. Soţul ei îşi pierduse cunoştinţa.

Amanda s-a uitat la Carl. „Pot?”

El a ridicat din umeri. „Sigur, fă-ţi de cap.”

„Glenn, ai prosoape curate?” a întrebat Amanda.

„Da.” Cu Mia pe şold, Glenn a deschis un sertar şi a scos o grămadă de cârpe de puf pliate. I-a înmânat-o Amandei.

A căzut în genunchi lângă bărbatul rănit şi a apăsat un prosop împăturit pe gaura de un sfert de milimetru din umărul lui. A pus mâna roşcatei peste prosop. „Apasă mult pe asta. Când se înmoaie, nu-l mişca, pune doar un alt prosop deasupra.” Amanda a atins pieptul gol al bărbatului. Pielea lui era rece şi părea lipicioasă. S-a legănat înapoi pe călcâie. „Avem nevoie de o pătură. Va intra în şoc.”

Carl a lăsat puşca pe tejghea şi a înfăşurat ambele mâini în jurul cănii. „Nimeni nu se duce să hoinărească prin hotel. Descurcă-te cu ce e aici.”

„Ce zici de nişte feţe de masă?” Glenn a lăsat-o pe Mia jos. „Stai aici doar un minut.” A scos dintr-un dulap o grămadă de cearşafuri de un alb pur şi a ajutat-o pe Amanda să le întindă peste bărbatul care sângera.

„Va muri?”, a întrebat roşcata.

„Va fi în regulă”, a minţit Amanda. Era imposibil ca această situaţie să se termine fără violenţă. Nu cu aceşti bărbaţi.

Ceva s-a prăbuşit deasupra capului.

„La naiba.” Carl şi-a aşezat cafeaua, şi-a luat puşca şi a împins uşa spre hol. A scos capul prin deschizătură şi a strigat: „Ce naiba se întâmplă?”

Amanda nu a putut distinge răspunsul înăbuşit.

„Ei bine, grăbeşte-te.” Carl îşi trase capul înapoi în cameră.

Amanda s-a ridicat în picioare. Panica îi bătea prin vene. Aceşti bărbaţi nu se deranjaseră să-şi ascundă feţele. Nu le păsa să fie identificaţi, ceea ce însemna că aveau toate intenţiile de a-şi ucide ostaticii. Îl uciseseră deja pe directorul magazinului de băuturi şi îl împuşcaseră pe bucătar. Aveau de gând să îi ucidă pe toţi şi să fugă.

Sean era singura lor speranţă.

Privirea Amandei a trecut peste ferestrele care dădeau spre curtea din spate. Prin geamuri, putea vedea lacul în stânga şi pădurea în dreapta. O sută de metri de gazon înzăpezit despărţeau hanul de poteca pe care Sean pornise mai devreme. Unde era el? Şi-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă sau ar fi intrat, l-ar fi surprins pe unul dintre pistolari şi ar fi sfârşit prin a fi împuşcat?

Paşii băteau deasupra capului.

Atenţia lui Carl se îndreptă din nou spre hol. Uşa din spate s-a deschis şi un val de aer rece a inundat încăperea. Mia a fugit în zăpadă. Fără să se uite înapoi, a virat la dreapta, departe de lac şi spre pădure.

Şocată de fuga bruscă a copilei, Amanda se gândi pentru scurt timp să o urmeze, dar sunetul cizmelor care răzbeau pe

gresie o opri. *O, nu. Carl.* Trebuia să-l împiedice să fugă după Mia. S-a năpustit înainte şi a trântit uşa închisă. Şi- a lipit spatele de oţelul rece şi s-a uitat după o armă în timp ce Carl se apropia de ea, cu puşca în mână. Ochii lui radiau furie pură. „Dă-te din drum, târfa!”

A ridicat arma peste umăr şi a aruncat capătul patului spre ea. Amanda sa ferit, apucând o tigaie şi aruncând-o spre el. El şi-a ridicat capul din drum. Arma s-a îndreptat din nou spre ea şi, chiar dacă se zvârcolea pentru a o evita, ştia că nu poate scăpa de lovitură. Tocul puştii a ricoşat în obrazul ei, întorcând- o pe dos. Durerea i-a explodat în faţă, iar picioarele i-au cedat. Când a alunecat în genunchi, a aruncat o privire pe fereastră. Forma micuţă a Miei traversa ultimii câţiva metri de curte înzăpezită dintre han şi copaci. Copila a dispărut în pădure.

Mia avea o şansă, una subţire în cel mai bun caz, dar mai bună decât nimic.

Genunchii Amandei au lovit gresia. S-a întors şi s-a pregătit pentru o altă lovitură – sau mai rău.

Furia a întunecat trăsăturile lui Carl în timp ce se apropia de ea. „La naiba.” Glenn l-a atacat în jurul picioarelor. S-au lovit de gresie într-o învălmăşeală de membre. Carl a scăpat puşca. Aceasta a alunecat pe podea. Sau auzit paşi pe hol. Ignorând ţiuitul din urechi, Amanda s-a târât spre armă. Uşa s-a deschis brusc. Win şi Dennis au fugit în bucătărie. Win s-a îndreptat spre cei doi bărbaţi care se luptau pe podea. L-a lovit pe Glenn în coaste. Hangiul s-a prăbuşit.

„Opreşte-te!” Dennis a îndreptat un pistol spre Amanda. Ea a îngheţat, pregătindu-se pentru glonţ, întrebându-se dacă îşi va mai vedea vreodată fiicele sau soţul. „Ce s-a întâmplat?”

„Puştoaica a scăpat.” Carl a dat din cap spre uşa din

spate. „Unde naiba e Lincoln?”

„Mă duc eu după ea.” Dennis s-a oferit voluntar şi s-a îndreptat spre uşă.

„Nu-mi pasă dacă o omori sau nu, dar nu putem lăsa niciun martor”, a spus Carl peste umăr.

„Am înţeles.” Vântul a suflat în bucătărie în timp ce Dennis a ieşit afară. Uşa s-a trântit în urma lui.

Win a ridicat pistolul pentru a-l îndrepta spre faţa Amandei. „O să te învăţ eu să te porţi frumos.”

A închis ochii şi s-a rugat ca Mia să dea peste Sean înainte ca Dennis să o găsească.

Capitolul 4

Zăpada uscată opunea puţină rezistenţă cizmelor lui Sean în timp ce alerga prin pădurea liniştită înapoi spre han. Cu o alergare grea în spate, el a păstrat un ritm lent acum, lăsându-şi corpul să se răcorească. Aerul era uscat, zăpada proaspăt căzută de noaptea trecută. Aerul, îmbibat cu pin şi fum de lemn, era suficient de rece pentru a-i înţepa plămânii când respira adânc. Respiraţia i se scurgea în faţa feţei.

A încetinit pe măsură ce poteca se lărgea. Hanul era chiar în faţă. Era Amanda încă în pat?

Zgomotul – şi sentimentul că nu era singur – l-au oprit. A păşit în spatele unui stejar gras şi a ascultat. Poate că acum era un mic om de afaceri, dar cu zece ani în urmă fusese în spatele liniilor inamice ca Ranger. Instinctele de supravieţuire rămăseseră cu el.

Era ceva ciudat pe care Sean nu-l putea ignora.

Paşi. Două persoane diferite. Unul uşor şi rapid şi aproape de el.

Uşor mai îndepărtate, paşii grei indicau o persoană mai mare. Sunetul respiraţiei greoaie se auzea în pădurea liniştită.

Sean s-a uitat în jurul copacului. Un copil alerga pe cărare spre el, cu faţa întoarsă în spate pentru a se uita peste umăr. S-a întors din nou în faţă. *Mia.*

Avea ochii mari de spaimă, iar Sean a prins sunetul slab al văicărelii în timp ce alerga.

Paşii mai grei se apropiau. Prin pădurea goală de iarnă, Sean a putut vedea silueta întunecată a unui bărbat mişcându-se printre trunchiurile copacilor. S-a apropiat de Mia. Îmbrăcat în blugi şi un hanorac, tipul nu era îmbrăcat pentru activităţi în aer liber. A trecut prin nişte tufişuri uscate, iar mersul lui stângaci i-a spus lui Sean că nu era obişnuit cu pădurea. Lumina soarelui sclipea pe un obiect metalic din mâna lui. Un pistol. S-a oprit şi a ţintit. Un foc de armă a răsunat deasupra pădurii. Păsări speriate au izbucnit dintr-un copac din apropiere.

Ce naiba?

De ce o urmărea acest străin pe Mia prin pădure cu o armă? Ce fel de animal ar încerca să împuşte un copil?

Sean nu s-a oprit să afle.

A pornit pe o linie pentru a o intercepta pe Mia. Alergând cu mai multă graţie, dar cu mai puţină viteză decât urmăritorul ei, Mia a ieşit de pe traseu ca un iepure. Un copil inteligent. Nu putea să-i depăşească picioarele mai lungi şi avea cele mai mari şanse să-l piardă în afara potecii, unde lipsa lui de experienţă şi mărimea mai mare l-ar fi încetinit.

Sean s-a întins din spatele unui trunchi de copac, punând o mână peste gura fetiţei pentru a înăbuşi orice ţipăt

surprins. Ea a şutat puternic şi şi-a înfipt dinţii în palma lui.

„Shh”, i-a şoptit Sean în ureche. „Sunt Sean. Nu-l voi lăsa să-ţi facă rău.”

Mia a rămas nemişcată. Scuturându-şi mâna vânătă, Sean a lăsat-o jos şi

şi-a dus un deget arătător la buze.

Ea s-a aplecat aproape de urechea lui şi a răsuflat: „Nişte oameni au intrat în han. L-au împuşcat pe Tanner. Eu am fugit.”

Amanda.

Furia şi frica au cuprins trupul lui Sean. Dacă unul dintre ei îi atingea soţia… *Nu o ajuţi.*

Văzuse o mulţime de bărbaţi murind, unele femei şi copii, dar nimic nu ameninţase vreodată să-l facă inutil din cauza panicii ca gândul că un bărbat o va răni pe Amanda. Nu se putea gândi la ceva mai rău. Îşi dorea ca furia să se răcească. Gheaţă era ceea ce avea nevoie în venele lui.

„Câţi oameni?”

Mia a ridicat patru degete.

Sean a arătat spre un pâlc de conifere. Primii câţiva metri deasupra solului erau liberi. Deasupra, ramurile se împleteau într-un scut gros de ace de pin. „Fugi pe acolo, în tufiş.”

Ea a luat-o la fugă, Ugg-urile ei trimiţând smocuri de zăpadă în zbor în timp ce dispărea în frunziş. El a şters urmele ei de pe zăpadă cu o creangă moartă, apoi şi-a îndreptat atenţia înapoi spre orăşeanul care se prăbuşea printre copaci. Sean s-a învârtit în cerc, cizmele lui fiind tăcute de zăpadă.

Înjurăturile uşoare şi pocnetul crengilor sub picioare au semnalat apropierea urmăritorului ei. Sean s-a cocoţat în spatele unui trunchi gros de copac şi a aşteptat. Bărbatul a trecut pe lângă copac. Sean a aruncat o piatră în copacii

aflaţi la cincizeci de metri distanţă. Un cardinal a zburat din tufişuri. Bătăuşul a fugit spre tufişurile eliberate de pasăre.

Când tipul a trecut pe lângă el, Sean a sărit din ascunzătoare. Şi-a strecurat un braţ în jurul gâtului bărbatului şi şi-a strecurat antebraţul sub bărbia acestuia.

Tragându-l pe trăgător la piept, Sean l-a blocat într-o strânsoare. „Aruncă arma.”

El nu a făcut-o. În schimb, idiotul s-a răsucit. S-a chinuit să ridice ţeava suficient de sus pentru a-l împuşca pe Sean în cap. Sean a blocat mişcarea cu un cot. Apoi a aplicat presiune pe traheea tipului. Greutatea corpului său a scăzut.

„OK, ai câştigat.” Sfios, bărbatul a scăpat arma. Aceasta a lovit pământul cu un zgomot surd, dispărând în zăpadă.

Sean şi-a îndepărtat antebraţul de partea laterală a gâtului. Bărbatul s-a clătinat.

Tot la spatele lui, Sean îl ţinea drept de guler. Cu o mişcare uşoară, mâna bărbatului a alunecat spre buzunarul său. A scos un cuţit şi a încercat să se învârtă într-un atac. Sean i-a rupt gâtul înainte ca el să se poată roti. Pocnitura moale a răsunat în aerul subţire şi uscat.

Trupul s-a scufundat în zăpadă, iar Sean l-a lăsat să cadă fără remuşcări. Mia văzuse?

Desigur, ar fi fost de preferat să-l interogheze pe ticălos înainte de a-l ucide, dar moartea nu-l va ţine pe Sean treaz noaptea. Adrenalina obişnuia să îi dea o senzaţie de reflex, dar după zece ani de armată şi doi copii, îi supraîncărca venele civile şi îi întorcea stomacul pe dos.

După ani de misiuni periculoase, începuse să tânjească după adrenalina care însoţea riscul ridicat. Amanda fusese doar unul dintre motivele pentru care părăsise armata. Celălalt fusese teama că nu se va putea întoarce la o viaţă normală, că dorinţa de a căuta acea adrenalină îl va urmări

până acasă. Când a început să anticipeze misiunile periculoase aşa cum un copil de zece ani aşteaptă cu nerăbdare Crăciunul, a început să se îngrijoreze serios. Ca orice dependenţă, renunţarea la acest drog părea cea mai bună opţiune. El nu era un om ezitant. Fă-o sau nu o face era mai degrabă viteza lui. S-a întâlnit cu Amanda a doua zi după ce părăsise armata, ca şi cum destinul i-ar fi dat o palmă pe spate pentru că luase decizia corectă.

Sean s-a uitat în jos la primul om pe care îl omorâse în zece ani. Când s-a gândit la copilul ascuns în tufişuri, în loc de adrenalina aşteptată, greaţa i-a cuprins partea din spate a gâtului. Evident, nu mai era acelaşi om care fusese cu toţi acei ani în urmă, ceea ce era un lucru bun.

Uciderea ar putea fi necesară, dar nu ar trebui să fie niciodată uşoară.

L-a uşurat pe pistolar de o armă semiautomată calibrul 38. Verificând încărcătura, Sean a reţinut un blestem. Magazinul era gol, la fel şi buzunarele nemericului. Era un singur glonţ în cameră. Cel puţin briceagul era ascuţit. Sean a băgat armele în buzunar.

Apucându-l de umeri, a târât cadavrul spre o pădure joasă şi deasă. Cu piciorul, a rostogolit trupul moale în tufişuri. Apoi a ridicat ramura căzută şi a netezit zăpada din faţa locului de înmormântare. Când a fost convins că deranjul nu era uşor de observat, Sean a scanat pădurea în căutarea fetiţei.

„Mia?” a strigat el cu o voce liniştită. Cu întârziere, şi-a verificat hainele de sânge şi a frecat o pată de pe mânecă cu un pumn de zăpadă.

Frunzele au foşnit. Un cap mic a ieşit afară. Ochii mari s-au fixat pe Sean. „E mort?”

Bine, ea nu văzuse. Dar întrebarea ei abruptă era prea

tranşantă. Micuţa Mia nu era atât de simplă pe cât părea. Fără îndoială, viaţa ei anterioară alături de tatăl ei o obişnuise cu violenţa. Întrebarea ei directă merita un răspuns direct.

„Da”, a spus el, urmărind-o pentru o reacţie.

„Bine.” S-a târât afară de sub ramurile de pin. „Atunci nu ne poate face rău.”

„Nu, nu poate”, a fost de acord Sean. I-a întins o mână, aceeaşi mână care tocmai ucisese un om fără ezitare. Şi-a amintit că o ezitare i-ar fi putut costa viaţa atât pe el, cât şi pe Mia. A trimis o rugăciune tăcută pentru a-şi putea salva şi soţia şi pe ceilalţi oameni ţinuţi ostatici.

Capitolul 5

„Lasă arma jos, Win.”

Amanda s-a chircit pe podea când Carl l-a chemat pe Win. Se va supune tânărul sau îşi va sfida partenerul?

Carl s-a ridicat în picioare şi şi-a recuperat puşca de pe gresie.

„De ce?” Ochii lui Win sclipiră. „Mai avem câţiva ostatici. Nu avem nevoie de ea.”

„Poate.” Tinându-şi arma în strânsoarea braţului, Carl şi-a frecat cotul. „Dar dacă o să avem? Nu o poţi învia mai târziu dacă avem nevoie de ea.”

Win a coborât arma. „Poate că ai dreptate. S-ar putea să găsesc o *nevoie* pentru ea mai târziu.”

„Vezi dacă poţi găsi o frânghie sau ceva cu care să o legi.” Carl a deschis şi a închis sertare.

Win a rânjit, vârându-şi arma în talia blugilor. „Îmi place cum sună asta.” A scos un ghem de sfoară de gătit dintr-un sertar din apropiere. „Pot să fac asta să meargă.” A mers spre Amanda. „Întoarce-te. Pune-ţi mâinile la spate.”

Urechile îi ţiuiau, coapsele îi tremurau, ea s-a ridicat în picioare şi s-a supus.

Capul i se învârtea, greaţa îi bubuia burta, iar teama îi stimula adrenalina în sânge, ridicându-i durerea şi teama la noi cote.

Win a înfăşurat sfoara în jurul încheieturilor de o jumătate de duzină de ori, apoi a tras tare. Legăturile îi săpau în piele, dar agonia care ricoşa în interiorul craniului îi amorţea celelalte simţuri. Şi-a testat legăturile. Şnurul subţire era surprinzător de rezistent, deşi ar fi fost uşor de tăiat dacă l-ar fi putut freca de ceva ascuţit.

„Tu doar aşteaptă.” El şi-a lipit buzele de urechea ei şi i-a mângâiat braţele. „Vom avea o petrecere adevărată.”

Picioarele Amandei tremurau în timp ce groaza îi străbătea corpul. Win ia strecurat o mână în jurul taliei pentru a-i strânge pieptul cu putere şi a-i lăsa o vânătaie. O lacrimă i-a ieşit din ochi şi s-a rostogolit pe obraz.

„Mmm.” Respiraţia lui fierbinte i-a străbătut gâtul. „Eşti coaptă. Aproape că pot să-ţi simt deja gustul.”

Win s-a îndepărtat, trăgând-o cu el de biceps. Ea s-a împiedicat.

A ţinut-o în picioare cu o smucitură bruscă care i-a smuls umărul. Când au ajuns la masa lungă din oţel inoxidabil care se întindea în centrul bucătăriei, a împins-o pe podea şi a legat-o bine de unul dintre picioarele acesteia. A întins mâna în jos ca să o cuprindă între picioare. Ea şi-a strâns coapsele. Râzând, el i-a îngenuncheat picioarele şi a împins-o mai tare. „Îţi pot face tot ce vreau. Nu poţi face nimic în privinţa asta.”

Amanda a dat înapoi când durerea i-a iradiat prin centru.

El s-a îndreptat şi şi-a frecat şira spinării. „În curând, iubito. Curând.”

Amanda respiră adânc de câteva ori pentru a-şi linişti stomacul şi a-şi încetini inima. Masa cântărea o tonă. Amanda nu avea să fie în stare să o mişte.

A început să răsucească sfoara. Era o fibră naturală. S-ar putea să o poată întinde puţin. Şi-a mişcat mâinile, schimbându-şi poziţia încheieturilor pentru a aplica tensiune pe sfoară, dar aceasta a refuzat să cedeze.

Carl a cercetat camera şi a dat din cap, aparent mulţumit că totul era sub control. Şi-a lăsat puşca jos şi şi-a luat cafeaua. Cu o grimasă, a aruncat conţinutul în chiuvetă şi a turnat cafea proaspătă. Satisfacţia i-a traversat faţa în timp ce sorbea lichidul aburind.

„Dar bunicul?” a întrebat Win, aruncându-şi un deget peste umăr.

Carl a chicotit. „Nu cred că este o ameninţare acum, dar ai dreptate.”

Amanda a urmărit linia sa vizuală până la Glenn, corpul său ghemuit în poziţie fetală pe podea, la câţiva metri distanţă. Cu ochii deschişi, zăcea nemişcat, cu trupul înţepenit, ca şi cum i-ar fi fost teamă – sau incapabil – să se mişte. Aerul îi intra şi ieşea din gură în respiraţii goale şi superficiale. Cât de grav era rănit? Coaste rupte? Leziuni interne?

Carl a luat sfoara şi i-a legat lui Glenn încheieturile şi gleznele. Glenn a gemut în timp ce pistolarul îi forţa corpul să se aşeze în poziţie. Carl s-a întors la cafeaua lui.

În cameră s-a aşternut tăcerea, cu excepţia respiraţiei greoaie a lui Glenn şi a unui plâns moale ocazional al roşcatei. Amanda se uită la bărbatul împuşcat, încercând să

evalueze viteza sângerării, dar vederea ei continua să se îngusteze, întunericul invadând-o din toate părţile. Nu era un semn bun.

A numărat scorul. Patru oameni înarmaţi, niciun rănit. Patru, nu, cinci ostatici. O tot uita pe vânzătoarea cu părul negru, paralizată de şoc în colţul camerei.

Oricum, dintre cei cinci prizonieri, acum aveau o rană de glonţ, probabil coaste rupte şi probabil o comoţie cerebrală. Dintre cei doi ostatici sănătoşi din punct de vedere fizic, vânzătoarea era prea traumatizată pentru a fi de mare folos, iar roşcata era ocupată să încerce să-şi împiedice soţul să sângereze până la moarte. Nu părea să aibă prea mult noroc. Stiva de prosoape însângerate devenea un turn Jenga.

Carl şi-a lăsat cana jos şi a ridicat un prosop de pe un coş cu scones proaspete. „Vrei şi tu?”

„Sigur, dar unde naiba e unchiul Dennis?” Win a prins prăjitura pe care ia aruncat-o Carl. Uşa din spate se deschise, dar nu era Dennis, omul care plecase după Mia. Era al patrulea om care fusese afară să verifice terenul.

Chelia îi strălucea de umezeală. „Ce se întâmplă?”

„Unde ai fost, Lincoln?” a întrebat Carl.

Lincoln a luat un biscuite din coş. „Verificăm dependinţele.”

„Puştoaica a scăpat. Dennis s-a dus după ea”, a spus Win. „Ar trebui să se întoarcă în orice moment.”

„De cât timp a plecat? Ştiu că nu e în formă, dar cât timp poate dura să prindă un copil mic?” Carl s-a oprit la jumătatea drumului şi s-a holbat la Amanda. „Şi unde este soţul ei?”

„Rahat[5]. Cu toată[5] agitaţia, am uitat de el”, a spus Win.

Carl şi-a spălat gura cu o înghiţitură de cafea. „I-ai percheziţionat camera, nu?”

„Da, nici urmă de el.” Win a rupt o bucată de biscuit.

„Când Dennis se întoarce aici cu copilul, trebuie să-l găsim.” Carl şi-a reumplut cana din cafetieră. „Nu putem avea niciun capăt liber.”

Win a mers la fereastră. „Ar trebui să luăm SUV-ul ăla drăguţ de acolo.”

„Aşa m-am gândit şi eu”, a fost de acord Carl. A aruncat o privire înapoi spre Amanda. „Care dintre voi îl deţine?”

Nu avea rost să mintă. Doar i-ar fi înfuriat. „SUV-ul este al nostru”, a spus ea.

„Cheile trebuie să fie în camera lor.” Carl şi-a înfăşurat mâinile în jurul cănii.

Win s-a întors spre Lincoln. „Vrei să te duci să-l cauţi pe unchiul Dennis sau vrei să o fac eu?”

„Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ies din nou în zăpada nenorocită.” Ochii lui Lincoln s-au înăsprit.

„Cineva va trebui să îi găsească.” Carl nu arăta ca şi cum ar fi vrut să fie el. „Am terminat cu prostiile. Prima persoană care mişcă primeşte o încărcătură de alice în burtă.”

„O voi face eu.” Win şi-a atins jacheta udă şi s-a încruntat. Fără să şi-o

5^5 5 pună pe el, a deschis uşa din spate. Vântul rece a biciuit un nor de praf de zăpadă în vârtej în pragul uşii. „Mă întorc imediat.”

„Fii cu ochii pe tipul ăla dispărut cât timp eşti acolo”, a strigat Carl după el.

Win a verificat încărcătorul armei sale. „Aşa voi face.”

Capitolul 6

Tatăl Miei fusese cumva eliberat condiţionat mai devreme? Altfel, de ce ar fi luat patru oameni înarmaţi hanul?

Sean şi-a şters zăpada de pe picioare. „Îţi place să locuieşti cu bunicul tău?”

„Bunicul e drăguţ.” Mia l-a luat de mână şi l-a lăsat să o tragă în picioare. Degetele îi erau deja reci ca îngheţata. „Nimeni nu opreşte căldura. Există şi multă mâncare.”

„Unde ai locuit înainte să vii aici?” Sean a cercetat împrejurimile. Erau la doar 400 de metri de han. Nu avea cum să aprindă un foc pentru ea. Fumul ar fi dat de gol locaţia ei.

Dacă Mia avea dreptate, mai erau încă trei bărbaţi înarmaţi şi periculoşi care ar fi căutat-o.

Trebuia să se mişte repede, înainte ca expunerea să ia copilul la fel de sigur ca infractorii violenţi de la han.

„Am locuit cu mami şi tati până când a murit.” Mia a lovit cu piciorul un con de pin. Cu un nor de praf alb, acesta s-a rostogolit pe zăpadă şi a aterizat pe trunchiul unui copac. „Am fost doar eu şi tati o vreme, până când el a plecat. O doamnă m-a dus să stau cu nişte străini. Nu mi-a plăcut. Am fost fericită când bunicul a venit şi m-a adus aici.”

Inima lui Sean aproape că s-a oprit. Atât de multe traume pentru un copil atât de mic. Ştia că tatăl ei era în închisoare?

Prin mâinile lor împreunate, el a simţit un fior trecând prin corpul ei.

Ce avea de gând să facă? Se uită la faţa ei palidă, fără plângeri. Jambierele, un pulover şi cizmele Uggs nu aveau să ţină la distanţă hipotermia pentru mult timp. Cizmele păreau calde, dar nu erau impermeabile.

Sean şi-a tras puloverul peste cap şi l-a tras pe trupul mic

al Miei. Ţesătura îi cădea peste genunchi. „Îmi pare rău de miros. Eram transpirat.”

Ea a adulmecat. Nasul i s-a încreţit şi a ridicat din umeri. „E cald.” Dar

oferindu-i Miei stratul superior, Sean rămăsese cu un tricou Under Armour, pantaloni de trening şi o bluză sintetică subţire cu guler. Ţesătura îi permisese transpiraţiei să se evapore, aşa că măcar nu era ud. Dar simţea cum frigul se infiltra prin cele două straturi subţiri.

„Ar trebui să mergem mai departe.” A luat-o în braţe şi i-a periat zăpada de pe cizme pentru a-i menţine picioarele cât mai uscate.

„Bine”, a spus Mia, înfăşurându-şi braţele şi picioarele în jurul corpului lui în stil maimuţă.

„Cel mai apropiat vecin se află la 15 mile de drum. Ai idee cât de departe este prin pădure?”

„Nu putem merge într-acolo. E un râu mare.”

„Îngheaţă ca lacul?”

Mia a scuturat din cap. „Nu prea cred.”

Rahat.

Sean s-a uitat spre han, apoi spre pădure. Voia să meargă la Amanda. Să o salveze de restul bărbaţilor care o ameninţau. Nevoia de a-şi proteja soţia îi

era înrădăcinată în măduva oaselor. Dar ce-ar fi făcut cu copilul? Cum ar fi putut să o ţină în siguranţă şi la căldură în timp ce el se lupta cu inamicul? Dacă era împuşcat sau ucis? Cine o va duce pe Mia în siguranţă?

Nu ar supravieţui prea mult în pădure iarna.

În toţi anii petrecuţi în armată, el nu se confruntase niciodată cu o decizie atât de dificilă.

Dar nu exista o decizie reală. Nu-şi putea asuma niciun risc cu copilul. Amanda ar fi vrut ca el să o protejeze pe Mia

cu orice preţ.

„Bine. Uite care e planul. Te duc până la casa vecinului tău şi sun după
ajutor.”

„Nu.” Vocea Miei s-a ridicat. Frica i-a luminat ochii şi ea s-a îndepărtat de el. „Nu. Nu. Nu.”

„Shh”, a liniştit Sean. Sunetul călătorea departe şi repede în frigul uscat. „Trebuie să faci linişte. Te-ar putea auzi.”

Şi-a coborât vocea la o şoaptă sforăitoare. „Nu poţi fugi. Tanner sângerează. Trebuie să îl ajuţi.” Lacrimile îi curgeau pe obraji. „Tanner va muri, iar oamenii ăia ii vor face rău bunicului meu.”

Sean a ezitat. Ducând-o pe Mia, ar fi putut ajunge la ajutor în două ore. Apoi ar fi trebuit să sune la autorităţi. Până la sosirea ajutoarelor, ar putea fi amiază. Bărbatul împuşcat probabil că va sângera. Toţi ostaticii ar putea fi morţi până atunci, inclusiv Amanda.

„În regulă”, a fost el de acord. „Să ne apropiem şi să verificăm situaţia. Poate mă pot gândi la ceva. Cine e Tanner?”

„Este bucătarul. Face cele mai bune spaghete.” Mia şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Vocea îi tremura.

Au mers cu greu prin pădure, Sean ţinând ochii şi urechile deschise pentru a detecta sunete de urmărire. La marginea pădurii, a aşezat-o pe Mia pe jos, în spatele unui trunchi gras de stejar, şi a privit în jur.

„Nu pot vedea înăuntru”, a spus el. Hanul era prea departe pentru a vedea clar bucătăria. „O să ocolim. Vreau să încerc să scot nişte lucruri din camionul meu.” Cum ar fi ochelarii de teren şi Glock-ul. Avea şi o trusă de urgenţă în spate. Câteva pături spaţiale ar fi ajutat-o pe Mia să-i ţină de cald. „Unde erau bărbaţii care ţin oamenii?”

„În bucătărie”, a spus Mia.

Sean a încercat să îşi facă o imagine a planului hanului de la instalarea sistemului de securitate. Bucătăria era în spate şi dădea spre parcare. Infractorii i-ar fi văzut urcând în maşină.

Furtul SUV-ului era o posibilitate, dar nu avea cum să se strecoare în el nedetectat. Odată văzuţi, el şi Mia ar fi trebuit să fugă sau să rişte să fie împuşcaţi. Dar fuga ar putea însemna moartea tuturor ostaticilor. Odată ce trăgătorii ar fi aflat că Sean a plecat după ajutor, ar fi eliminat capetele libere şi ar fi fugit. Ar putea lua ostaticii cu ei. Se îndoia că vor lăsa în urmă pe cineva în viaţă.

Nu, Sean trebuia să îi oprească aici şi acum.

Era un sedan parcat lângă SUV-ul lui Sean. „Ce conduce bunicul tău?”

„Un camion. E în garaj.”

Sean nu a văzut alt vehicul. A arătat spre sedan. „Cine deţine maşina aia?” „Tanner.”

Dacă maşina lui Glenn era în garaj, unde era maşina atacatorilor?

Cum au ajuns la han? Mai era un bărbat cu un vehicul?

„Ce căutaţi?”, a întrebat ea.

„Maşina lor.”

„Erau foarte uzi şi reci. Poate că nu au una.”

Sau poate că vehiculul lor s-a stricat. Oare un poliţist l-ar găsi pe marginea drumului? Probabil că nu. Nu erau multe patrule aleatorii sau de rutieră în această zonă. Hanul era prea îndepărtat.

Ceva se mişca în fereastra bucătăriei. Cu siguranţă îl urmăreau. Nu putea ajunge la SUV-ul său fără să fie văzut. Cumva, trebuia să intre în han şi să învingă trei bărbaţi înarmaţi fără ca ostaticii să fie ucişi în timpul procesului.

Avea nevoie să arunce o privire în casă. Neavând acces la binoclu şi la arme, era nevoit să se descurce cu două gloanţe şi fără ochi.

Scârţâitul balamalelor umede plutea în aer. Sean a îngheţat. Instinctiv, a împins-o pe Mia în spatele lui.

Cineva ieşea din han.

$$$

Amanda îşi mişca mâinile înainte şi înapoi. Pielea subţire de pe încheieturile ei se simţea umedă, ca şi cum ar fi început să sângereze. Poate că dacă sfoara era udă, ar fi fost mai uşor de întins. Până acum, sfoara nu cedase nici măcar un milimetru.

Uşa din spate s-a deschis cu suficientă forţă pentru ca mânerul să se izbească de perete.

Ea a tresărit, inima izbindu-se în piept.

„Hei, Carl.” Win şi-a băgat capul înăuntru. „Vino aici un minut.”

Carl a ieşit pe veranda din spate. Cu un ochi pe bucătărie, a vorbit cu Lincoln şi Win. Amanda nu le putea auzi conversaţia, dar părea că se certau. Win arăta spre pădure, iar încruntarea lui Carl s-a adâncit. Lincoln îşi trecea mâinile peste chelie în timp ce se plimba. Aerul friguros se revărsa prin uşa deschisă, iar oasele Amandei se cutremurară într-un fior violent, care cuprinse tot corpul.

„Tanner.” Roşcata a cuprins obrazul soţului ei, lăsând dungi de sânge pe faţa lui tot mai albă. „Oh, Doamne”, a strigat ea cu o voce moale. „Este atât de alb. Abia respiră şi e atât de mult sânge.”

„Ţine apăsat pe prosopul ăla”, şopti Amanda, dar roşcata

avea dreptate. Starea lui Tanner se deteriorase cu siguranţă. Cât timp putea supravieţui fără ajutor medical?

„O să moară.” Roşcata a privit-o pe Amanda cu ochi pierduţi, fără speranţă, o mână ducându-se automat la burta ei umflată. Trupul îi tremura puternic în cămaşa de noapte, frigul şi disperarea secătuindu-i clar forţele. „Nu avem nici o şansă. Vom muri cu toţii.”

Amanda a aruncat o privire spre uşă. Bărbaţii încă se certau afară. Fata avea nevoie de speranţă. Trebuia să rămână calmă. Isteria putea stârni furia bărbaţilor înarmaţi. Win era deosebit de crud şi volatil, dar Amanda simţea un dispreţ rece la fel de periculos din partea celorlalţi. Orice decizie ar fi luat, sar fi bazat pe şansele lor de scăpare şi supravieţuire.

„Nu, ascultă.” Amanda şi-a coborât vocea la abia mai mult decât o respiraţie. „Soţul meu este acolo. A fost un Ranger în armată. El ne poate ajuta. Îţi promit.”

Speranţa strălucea în ochii albaştri şi apoşi ai roşcatei. „Serios?”

„Serios.”

Roşcata şi-a şters lacrimile de pe obraji, lăsând pete însângerate acolo unde ar fi aplicat fardul. Cu o respiraţie hotărâtă, a luat un alt prosop din grămadă şi l-a aplicat pe umărul soţului ei.

Win şi Carl s-au întors în cameră. Win a scuturat zăpada de pe pantofii lui de skateboard. Ochii lui s-au fixat pe Amanda cu o strălucire de prădător. A pornit spre ea. Trecând pe lângă masa de preparare, s-a întins spre masa de tăiat şi a luat un cuţit de bucătar.

Amanda s-a strâmbat, dar nu avea unde să se ascundă.

Capitolul 7

Optimismul momentan al lui Sean a dispărut când bărbaţii s-au retras în bucătărie. A sperat că vor veni să-şi caute prietenul.

„S-au întors înăuntru.”

„Au făcut-o.” Sean a frecat umărul Miei. Trupul ei tremura. Frică sau frig? Probabil ambele.

Ce plănuiau bărbaţii? Evident că nu l-au găsit pe al patrulea om, dar au fost prea deştepţi ca să rătăcească prin pădure pentru a-l găsi.

La naiba.

În pădure, Sean ar fi putut să-i elimine unul câte unul. Acum se întorcea la planul A, să intre în han. Dar mai întâi, trebuia să găsească un loc unde să o ascundă pe Mia. Un loc cald şi relativ sigur. Niciuna dintre dependinţe nu era încălzită. Nu putea risca un incendiu. Privirea lui se întoarse la han. Era o clădire mare. Trebuia să fie un loc înăuntru unde să poată ascunde un copil foarte mic.

S-a ghemuit până la nivelul ei. „Te joci vreodată de-a v-aţi ascunselea, Mia?”

„Sigur.” Ea a dat din cap.

„Unde sunt cele mai bune ascunzători de pe aici?”

Ea a luat în considerare, micuţa ei sprânceană încreţindu-se. „În camerele de oaspeţi, dar nu mai am voie să mă joc în ele pentru că vom deschide în curând şi toate sunt terminate. Camera de deasupra garajului este şi ea bună. E plină de lucruri pe care nu le folosim.”

Dacă ar fi luat ostatic un han, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să percheziţioneze întregul loc. Deci, dacă camerele au fost deja percheziţionate, ar fi Mia în siguranţă ascunzându-se într-una dintre ele? S-ar fi gândit pistolarii să

verifice de două ori? Dar cum să intre? Sean presupunea că oamenii erau toţi înarmaţi şi ar fi supravegheat uşile.

S-a uitat în jurul trunchiului de copac şi înapoi la han. O altă mişcare rapidă la fereastră. Bărbaţii încă priveau. Cum să-i ducă pe amândoi înăuntru fără să folosească o uşă?

„Dacă reuşesc să intrăm, crezi că te poţi ascunde şi să nu ieşi până nu vin eu după tine?” a întrebat Sean.

Buzele ei au tremurat, iar tremurul uşor din vocea ei i-a frânt inima. „Sunt bună la ascuns. Bunicului îi ia o veşnicie să mă găsească.”

A ascuns-o în spatele lui, sperând că decizia sa de a-şi salva soţia nu va costa viaţa Miei.

$$$

Plămânii Amandei s-au blocat când Win s-a aplecat asupra ei cu cuţitul. A alunecat partea din spate a lamei peste sânii ei. Metalul i-a îngheţat pielea. Inima i s-a izbit de stern ca şi cum coastele i-ar fi crăpat ca gheaţa.

Când Win a întins mâna în spatele ei pentru a-i tăia legăturile, uşurarea ia străbătut sângele, iar corpul i s-a înclinat pe măsură ce tensiunea a scăzut.

Respiraţia acră a lui Win i-a fluturat pe obraz, iar ochiul drept i-a tremurat. Când îşi luase ultima doză de orice stimulent ar fi folosit?

Fusese model înainte să-l întâlnească şi să se căsătorească cu Sean. A avut câţiva prieteni care consumau cocaină pentru a rămâne slabi. Cunoştea traiectoria unui dependent de amfetamine. Când acest psihopat se prăbuşea, situaţia urma să devină şi mai urâtă.

Win a târât-o până la uşă. A tras-o înapoi spre corpul lui

şi şi-a înfăşurat antebraţul în jurul traheei ei. Erecţia lui i s-a înfipt în partea de jos a spatelui, iar cuţitul i-a atins pielea de pe partea laterală a gâtului. Folosindu-se de ea ca de un scut, a ieşit pe veranda din spate.

Înecându-se în faţa presiunii exercitate asupra gâtului, Amanda i-a apucat antebraţul cu ambele mâini şi i l-a lipit de claviculă, aşa cum o învăţase Sean de multe ori când exersaseră autoapărarea de bază. Şi-a lăsat greutatea corpului să cadă pentru a ţine încheietura mâinii lui departe de traheea ei şi şi -a întors bărbia spre cotul lui. Puţinul centimetru de spaţiu pe care l-a creat i-a permis să respire.

„Ştiu că eşti acolo”, a strigat Win către pădure. „Ţi-am văzut urmele. Predă-te. Te vreau pe tine, pe copil şi pe unchiul meu în următoarele zece minute, sau o să-ţi violez soţia. Şi asta nu e cel mai rău lucru pe care îl voi face. Când voi termina cu ea, va fi mai rău decât moartă.” A trecut marginea ascuţită a lamei peste gâtul Amandei. Sângele a ţâşnit fierbinte din tăietura superficială şi a picurat pe pieptul ei. „Zece minute.”

El a târât-o înapoi înăuntru.

Amanda abia simţea căldura din bucătărie. Creierul şi corpul ei pluteau într-o ceaţă rece de deconectare suprarealistă. Sean era acolo. Îl putea simţi. Furia lui radia din copaci, umplând aerul.

La fel cum entuziasmul lui Win umplea bucătăria, dorinţa lui de a o răni era palpabilă şi profană în bucătăria primitoare. Sub mirosul metalic şi crud de sânge, persista mirosul de biscuiţi proaspeţi.

Win o ţinea încă de gât. Când a tras-o într-o parte, corpul ei s-a înclinat într-un unghi ciudat. Şi-a pierdut aderenţa la antebraţul lui, iar picioarele ei continuau să se împiedice unele de altele.

A scăpat-o brusc. Ea a căzut în genunchi. Deşi rotulele ei au lovit puternic gresia, ea nu a simţit nimic. Pe verandă, amorţeala se răspândise prin corpul ei ca o perfuzie de morfină. Oare frica ei o separase de corpul ei pentru a se apăra, pregătind-o pentru oroarea care avea să vină?

Nu, a refuzat să ia în considerare faptul că Win va avea şansa lui. Sean va veni. Dar ce ar fi putut face el? Oricât de mult ar fi protestat ea, el şi-ar schimba viaţa pentru a ei într-o clipă. Ea ştia asta cu certitudine. Aşa era el făcut. Dar în niciun caz nu ar fi renunţat la un copil pentru niciun motiv. Şi nici nu ar sacrifica vreunul dintre ceilalţi ostatici.

Ea a apucat speranţa şi a ţinut-o strâns. El trebuie să fi plănuit ceva. Dar ar fi bine să-l pună în aplicare repede. Zece minute nu era prea mult timp pentru a se mişca.

Win vorbea serios. Abia aştepta să o rănească.

Privirea i-a căzut pe roşcată. Pielea ei de porţelan albise aproape la fel de mult ca cea a soţului ei rănit. În părul din jurul feţei avea cruste de sânge, iar pe tâmple avea pete ruginii de la împingerea părului după urechi. Fiorii îi zguduiau trupul abia îmbrăcat atât de tare încât Amanda o putea vedea tremurând din cealaltă parte a camerei. Cât mai putea rezista soţul ei? Pieptul lui urca şi cobora într-un ritm greoi, dar grămada de prosoape însângerate de pe umărul lui crescuse, iar faţa lui se decolorase până la cenuşiul tencuielii uscate.

Ar sângera încet din cauza unei răni? Sau Win ar fi nerăbdător? În ciuda hotărârii ei de a le bloca, gândurile la ceea ce plănuia Win îi pătrundeau în minte. Sânul vânăt o durea, iar tăietura superficială o ustura. Mâna i s-a dus la gât, unde sângele curgea din tăietura subţire. Dacă Win îi reteza artera carotidă, ar fi murit în câteva minute.

Cumva, nu credea că moartea ei va fi atât de rapidă sau

nedureroasă.

Win s-ar bucura să o facă să sufere.

Capitolul 8

Zece minute. Ceasul ticăia în capul lui Sean. Furia îi bubuia în piept. Furie pură şi simplă. La naiba cu onoarea şi cu noul simţ al moralităţii al lui Sean. Omul acela o atinsese pe Amanda, iar Sean avea de gând să-l rupă în bucăţi de mărimea unei muşcături cu mâinile goale. Conştiinţa lui Sean devenise radio tăcut.

Ştia cu certitudine că uciderea acelui om nu i-ar fi adus decât plăcere. Dacă acela era un păcat care îl trimitea pe Sean în iad pentru eternitate, ar fi meritat fiecare secundă. O tragere de cămaşă i-a deviat atenţia de la prezentarea de imagini violente.

Ea s-a holbat la el. „Sean? Ce ai de gând să faci?” Mia. *Rahat.*

Nu mai avea timp să contemple opţiunile. Trebuia să ascundă copilul undeva înainte de a se putea duce după Amanda.

„Mergem înăuntru.” Privirea lui Sean s-a plimbat de la casă la magazia de bărci de la marginea lacului. Glenn ţinea canoe, undiţe de pescuit şi alte echipamente sportive în acea magazie. A condus-o pe Mia printre copaci până când au ajuns în paralel cu adăpostul pentru bărci. Un copac bloca linia de vedere directă de la casă. Apoi au sprintat peste micul petic de teren deschis. Deschizând uşa, Sean a tras-o pe Mia înăuntru. Erau feriţi de vânt, dar umezeala făcea ca

adăpostul bărcilor să pară chiar mai rece decât aerul de afară. Sean a scanat pereţii. Caiacele şi canoele erau stivuite pe un perete. Snowshoes, schiuri de fond şi patine de gheaţă dominau celălalt. Diverse echipamente erau depozitate pe rafturi şi în coşurile din colţ: unelte, frânghii, coarde elastice, undiţe de pescuit suplimentare. Sean a înaintat şi a ridicat o bucată de frânghie de nailon înfăşurată. Perfectă.

Şi-a verificat ceasul. *Şase minute.*

„Stai nemişcată.” I-a modelat Miei un ham de rapel.

„Ce-i asta?” Ea şi-a întins braţele în lateral, ca şi cum ar fi făcut un înger de zăpadă.

„Aşa ajungem înăuntru.”

„Am crezut că supraveghează uşile?”

Sean a aruncat frânghia rămasă peste umăr. „Nu folosim uşa.”

Înapoi în afara şopronului, el a făcut un cerc în jurul hanului, ţinând-o pe Mia în spatele lui şi rămânând chiar în interiorul liniei copacilor. Când au ajuns în partea cea mai îndepărtată, partea hanului cu cele mai puţine ferestre, a măsurat distanţa peste zăpadă. Poate cincizeci de picioare, şi nu avea o linie de vedere directă cu bucătăria. Mai bine de atât nu se putea. Punând-o pe Mia pe spate, a ieşit din adăpostul copacilor şi a sprintat peste peluza deschisă.

I-a legat capătul funiei în jurul taliei. „Tu aşteaptă aici. Eu o să mă urc pe acoperiş. O să te trag sus.”

„Bine.” Vocea ei era la fel de mică ca şi corpul ei.

Sean s-a urcat pe unitatea de aer condiţionat. A apucat streaşina şi a testato cu greutatea sa. Un scârţâit metalic a răsunat prin pădure, dar sofitul a rezistat. S-a urcat cu forţa pe acoperiş, apoi a tras-o pe Mia după el.

Ţinându-l bine pe copil, Sean s-a strecurat printre ţigle până când a ajuns la o fereastră. Această cameră era

deasupra garajului şi era folosită în principal pentru depozitare. În partea opusă a clădirii faţă de bucătărie, sunetele mici nu ar trebui să fie auzite de pistolari. Spera el.

O privire pe fereastră i-a spus că încăperea era goală. Sean a protejat-o pe Mia cu corpul său. „Închide ochii şi acoperă-ţi faţa.”

Şi-a înfipt cotul într-un geam, ţesătura cămăşii înăbuşind sunetul geamului spart. A întins mâna a deblocat fereastra şi a ridicat-o.

„Ai grijă la cioburile de sticlă”, a şoptit el.

Ridicând-o pe Mia prin deschizătură, a urcat înăuntru exact la timp pentru a auzi ţipătul unei femei.

Amanda.

Cele zece minute ale sale expiraseră.

$$$

Amanda nu şi-a putut reţine ţipătul când Win a apucat-o de păr şi a tras-o afară pe verandă. Şi-a dus o mână la scalp, aplatizându-şi degetele pe craniu pentru a minimiza tensiunea de pe părul ei. Cuţitul era din nou la gâtul ei, de data aceasta în faţa traheei. Speriată să se mişte, speriată să respire, ea şi-a înclinat capul pe spate.

„Nu mai ai timp”, a strigat Win. A coborât cuţitul şi a târât-o pe Amanda înapoi în bucătărie. „Ştii ce înseamnă asta.”

Privirea Amandei a căzut pe blocul de cuţite. Prea departe. Era ceva la îndemână pe care l-ar fi putut folosi ca armă?

„Eşti numai a mea.” El a continuat să se mişte, târând-o pe gresie spre uşa care dădea în hol. „Avem nevoie de puţină

intimitate pentru ceea ce am în minte.”

Carl a păşit în faţa lor. „Ce faci, Win?”

„Ai promis. E a mea”, a spus Win, sfidător ca un copil indisciplinat.

„Nu acum. Rămâi concentrat”, a ordonat Carl. „Prada o iei după bătălie, nu în mijlocul ei, tâmpitule”.

„Insultă-mă din nou şi vei plăti.” Win a arătat spre Carl cu cuţitul. „O iau şi nu mă poţi opri”.

Carl a făcut un pas înapoi. „La naiba. Ai dat-o în bară cu treaba asta de la bun început.”

„O să te nenorocesc dacă nu pleci din faţa mea”. Win a adus cuţitul înapoi la gâtul Amandei. Tensiunea din antebraţul lui se amplifica odată cu furia lui. O mişcare bruscă, chiar şi o mişcare neintenţionată, impulsivă, i-ar fi tăiat Amanda jugulara.

„Lasă-l s-o aibă, Carl”, a spus Lincoln. „Îl va ţine departe de noi pentru o vreme. Poate vom găsi o cale să ieşim din groapa în care ne-a băgat.”

Carl s-a dat la o parte. „Fă-o repede.”

Win a înfăşurat părul Amandei în jurul palmei sale. „Termin când am terminat.”

„Te rog.” Amanda scuipă cuvintele, urând văicăreala de frică din vocea ei. Win s-ar fi excitat pe seama terorii ei. „Nu o face.”

„Nu ai voie să vorbeşti.” A lovit-o cu palma peste faţă.

Durerea îi străbătea obrazul şi îi răsuna în cap. El a târât-o pe coridor şi a lăsat uşa de la bucătărie să se închidă în urma lor.

„Dar poţi ţipa dacă vrei. Îmi place cum sună asta.” Pupilele i s-au dilatat. Nările îi fluturau de excitare turbată. Prinzându-i părul într-un pumn strâns, a lipit-o de perete. Cu capul ancorat, ea abia se mai putea mişca. El îi strângea sânii

şi îşi sprijinea erecţia în burta ei. *Aşteaptă.* O mână era în părul ei, cealaltă o pipăia. *Unde era cuţitul?* Amanda şi-a separat gândurile de corpul ei.

Fortându-şi frica şi umilinţa în spatele mintii, şi-a întors gâtul şi s-a uitat peste umărul lui după cuţit. Acolo era. Îl pusese într-un teacă pe spatele centurii. Putea să ajungă la el? Cu capul imobilizat, mişcarea era ciudată.

„Mă cauţi pe mine?”

Vocea lui Sean l-a întors pe Win pe dos. S-a întins după teaca acum goală de la spate.

„Mi-ai atins soţia.” Sean s-a năpustit, lovindu-l pe Win cu pumnii în gât.

Amanda a auzit un pocnet, apoi un oftat umed. Tensiunea de pe păru l ei sa eliberat. S-a prăbuşit înspre perete. Win s-a prăbuşit la pământ. Capul îi era înclinat. Gura lui era larg deschisă, dar nimic nu intra sau ieşea. Incapabil să respire sau să vorbească cu laringele strivit, s-a dezumflat cu un gâlgâit. Văzându-l pe bărbat cum se sufoca, Amanda s-a înecat.

Uşa bucătăriei s-a deschis. „Ce naiba?” Conducând cu ţeava puştii, Carl a intrat prin deschizătură.

Sean a păşit în faţa Amandei. A apucat ţeava cu ambele mâini, împingând- o simultan în jos pentru a ţinti spre podea şi smulgând arma din strânsoarea lui Carl. Sean a rotit crosa şi l-a prins pe Carl cu o lovitură puternică în cap. Carl a căzut la pământ. Sângele îi curgea din tâmplă şi se prelingea pe covorul gri industrial.

„Mai este un bărbat”, a şoptit Amanda.

Sean nu i-a recunoscut comentariul, dar ea ştia că a auzit-o. I-a făcut semn să rămână în spatele lui şi s-a uitat prin

fereastra mică din bucătărie. „Este el cel care fuge pe uşa din spate?”

„Da.” Amanda s-a grăbit spre uşă, exact la timp pentru a vedea silueta alergătoare a bărbatului dispărând în copaci.

Au intrat în bucătărie. Sean a aşezat arma pe podea şi a căzut în genunchi lângă roşcată. I-a verificat pulsul lui Tanner. „E încă în viaţă. Să văd dacă reuşesc să fac telefonul să funcţioneze. Are nevoie de un spital.” În afară de Tanner, Glenn nu se mişcase.

Amanda s-a dus la Glenn. Ochii lui s-au deschis când ea i-a atins umărul. „Cât de grav eşti rănit?”

„Câteva coaste rupte, cred.” Glenn a strâmbat din nas. „Voi reuşi.”

Dar faţa lui era palidă şi pulsul slab. Amanda l-a dezlegat şi s-a uitat la Sean. „Chiar avem nevoie de ajutor.”

„Mă ocup de asta.”

„Aşteaptă un minut!”

Vocea stridentă şi sălbatică a speriat-o pe Amanda. S-a învârtit în timp ce un foc de armă străbătea bucătăria. Roşcata a ţipat, iar Amanda s-a ferit.

Funcţionara ţinea puşca în mână. Ochii ei erau panicaţi, iar mâinile îi tremurau suficient de tare încât Amanda se temea că fata va apăsa din nou pe trăgaci din greşeală. Ea a îndreptat ţeava uriaşă direct spre pieptul lui Sean. „Ce ai făcut cu Win al meu?”

$$$

Sean a evaluat-o pe fata cu părul negru care îndrepta puşca spre centrul său de greutate. Fizic, era un dezastru, transpirată şi tremura, dar părea confortabilă cu arma, ca şi

cum ar fi mânuit arme în trecut.

„Am crezut că e ostatică.”

„Şi eu.” Amanda se uită şocată.

Corpul lui Sean nu procesase adrenalina de la întâlnirile cu Win şi Carl, iar perspectiva de a ucide o femeie, de-abia mai mult decât o fată de fapt, îi întorcea stomacul pe dos.

„Taci, taci, taci, taci”, a strigat fata. Părul i se lipise de frunte în şuviţe umede şi lungi. Rimelul îi picura negru sub ochi. „Win mi-a promis mai mult crack dacă îl ajut să jefuiască magazinul. Mi-a promis. Unde este el?”

„E în hol”, a spus Sean.

Fata înainta lateral. Arma era greoaie în braţele ei subţiri.

Sean şi-a ridicat mâinile la piept, cu palmele în afară, într-o poziţie neamenințătoare, dar gata să reacţioneze dacă avea ocazia. Avea încă pistolul în partea din spate a taliei. Nu folosise un glonţ asupra lui Win de teamă să nul alerteze pe Carl. Dar nu ar fi ajuns la el înainte ca ea să îl spulbere în două.

„Nu te mai mişca.” Vocea ei se frânse.

„Nu vrei să răneşti pe nimeni”, a spus el cu o voce calmă.

„Du-te dracului. Nu-mi pasă.” A ridicat patul puştii la umăr.

Privirea ei se îndreptă spre uşă şi apoi înapoi. Suspiciunea i-a îngustat ochii. „I-ai făcut rău lui Win?”

Sean nu a răspuns. Arma era o puşcă cu două ţevi, cu încărcare manuală. Numărul maxim de cartuşe pe care le ţinea era de două, şi deja se descărcase o dată. Dacă îl împuşca pe Sean, Amanda şi ceilalţi ar fi fost bine. Sean avusese multe scăpări la limită în trecut. Poate că îşi folosise toate cele nouă vieţi. Dar, la naiba, gândul că nu-şi va mai vedea niciodată soţia sau copiii îi ardea pieptul. Şi dacă

Amanda era însărcinată? Sean n-ar fi ştiut niciodată.

Fata a întors percutorul. Sean s-a întărit, dar ochii ei s-au deschis. A scăpat arma. Cu o expresie de surpriză totală, s-a prăbuşit la podea.

În spatele ei, Amanda stătea în picioare, cu un cuţit de bucătar strâns în mână. Lama strălucea de sânge. O picătură a căzut pe gresia albă, răspândinduse pe porţelan într-un cerc roşu perfect. Sean a sărit în faţă, eliberând cuţitul din strânsoarea Amandei. Pupilele ei erau dilatate, tenul alb ca pasta. A prins-o în braţe.

A tremurat la pieptul lui pentru câteva secunde, apoi s-a îndepărtat şi şi-a şters ochii cu palmele. Privirea ei a căzut asupra fetei de pe podea. „Ar trebui să încerc să opresc sângerarea”.

Sean a evaluat fata. Cuţitul îi pătrunsese în spate, probabil străpungându-i unul dintre rinichi. Nu mai reprezenta un risc fizic, dar a percheziţionat-o rapid pentru a căuta arme. A întors-o pe o parte, expunând rana. „Bine, dar fii atentă.”

„Trebuie doar să repunem în funcţiune liniile telefonice.” Amanda a luat o mănuşă groasă de bucătărie şi a folosit-o pentru a aplica presiune pe rană.

„Glenn, ai nişte bandă?” l-a întrebat Sean pe hangiu.

Glenn a arătat spre un sertar. „Este nişte bandă de prim ajutor în trusă. Va fi de ajuns?”

„Pentru moment, da.” Cu banda în mână, Sean a fugit din bucătărie în aerul rece. În spatele garajului, a găsit tăietura din linia telefonică. Folosind cuţitul pe care îl luase de la primul om pe care îl omorâse, a desprins firele, apoi le-a răsucit şi le-a lipit cu bandă adezivă. Puteau da un telefon, dar linia avea nevoie de o reparaţie serioasă.

S-a întors înăuntru şi a sunat la 911 înainte de a urca în

camera de deasupra garajului unde o lăsase pe Mia. Uşa s-a deschis cu un scârţâit. „Mia?”

„Sean.” Ea a ieşit de sub o masă învelită şi şi-a aruncat trupul mic în braţele
lui. „Bunicul meu e bine? Ce s-a întâmplat cu Tanner?”

„Bunicul tău este puţin rănit, dar cred că va fi bine, şi am chemat o ambulanţă. Cu cât îl ducem mai repede pe Tanner la un spital, cu atât mai bine.” Oricât de mult ar fi vrut să îi promită că Tanner va fi bine, nu putea.

Ea avea încredere în el, iar el avea sentimentul că ea ar fi în stare să simtă o minciună.

$$$

O oră mai târziu, în timp ce paramedicii se ocupau de Tanner şi Glenn, Sean a spălat cu antiseptic sângele din tăietura superficială de pe gâtul Amandei. Nu era suficient de adâncă încât să necesite cusături. Nici cucuiul de pe capul ei nu l-a îngrijorat. Era privirea bântuită din ochii ei. Avusese el vreodată acea privire?

Abia îl văzuse pe primul om pe care îl omorâse într-un schimb de focuri pe străzile din Irak. Gloanţele zburaseră, fumul şi praful pluteau în aer într-un nor. Oameni ţipând. Oameni murind. El văzuse doar o uniformă şi o armă. Inamicul.

Acest lucru era diferit. Personal. Insidios. Rău.

Privirea lui s-a mutat la paramedici, care îi puneau fetei o perfuzie. Glenn şi Tanner fuseseră stabilizaţi şi mutaţi într-o ambulanţă. Încă inconştient, Carl fusese urcat într-o a doua ambulanţă, care o aştepta acum pe vânzătoarea rănită.

Sean a înfăşurat pătura mai strâns în jurul umerilor soţiei sale. „Sunt bine”, a spus ea pentru a cincisprezecea oară.

„Ştiu.” El era cel care tremura.

„Atunci de ce te tot uiţi la mine asa?”

„Pentru că te iubesc.” El i-a sărutat tâmpla.

„Şi eu la fel.” Ea i-a lipit mâna de obraz.

„Îl duc pe bunicul la spital.” Mia a tras de mâneca lui Sean.

I-a înfăşurat şi ei pătura mai strâns în jurul umerilor. „Vrei să mergi cu noi?”

Ea a dat din cap.

„Poţi să-ţi iei o haină şi cizme uscate?” a întrebat Sean. Mia s-a grăbit să plece.

Sean i-a luat braţul soţiei sale.

L-a lăsat, aplecându-se aproape de urechea lui. „Ştiu că eşti îngrijorat pentru mine. Nu am vrut să o fac, dar cu siguranţă nu aveam de gând să o las să te împuşte. Te iubesc, iar ea a ales să ia arma aia. Îmi pare rău pentru ea, dar nu suficient de rău pentru a te sacrifica.” Privirea ei a clipit spre paramedici, care o ridicau pe fată pe o targă. „Crezi că va trăi?”

„Probabil.” Sean a îmbrăţişat-o la pieptul lui.

„Dacă o face, va merge la închisoare, nu?”

Sean s-a uitat înapoi la fata rănită. Ochii ei s-au deschis şi s-au umplut de ură când i-a întâlnit privirea. Pielea de găină i s-a ridicat pe braţe. „Sper din tot sufletul să fie aşa.”

Capitolul 9

Sean a ţinut-o pe Amanda aproape de corpul său. Împărţeau un fotoliu în camera de zi a apartamentului privat al lui Glenn de la han. Medicul de la Urgenţe nu credea că are o comoţie cerebrală, dar i-a spus lui Sean să o supravegheze îndeaproape pe soţia lui. De parcă şi-ar fi putut lua ochii de la ea pentru un minut.

Un foc ardea împotriva vântului rece care zgâlţâia ferestrele şi ajuta la înlăturarea sentimentului de izolare pe care îl simţiseră cu toţii în acea dimineaţă.

„Cum e Tanner?” Întinzându-se pe canapea, Glenn a încolăcit-o pe Mia cu un braţ. El a tresărit în timp ce ea se ghemuia mai aproape de coastele lui bandajate.

„Va fi bine.” Sean a omis faptul că, potrivit medicului de la Urgenţe, bucătarul nu ar fi supravieţuit încă o oră.

Poliţia a scos cadavrul lui Win din hol şi l-a dezgropat pe Dennis din malul de zăpadă din pădure. Lincoln Street a fost găsit câteva ore mai târziu, rătăcind de-a lungul drumului. Îşi pierduse câteva degete de la picioare din cauza degerăturilor. Spre deosebire de Amanda, Carl suferise o comoţie cerebrală gravă, dar va supravieţui. În declaraţia sa, Carl a spus că Dennis a fost colegul de celulă al tatălui Miei. Îl auzise vorbind despre faptul că bunicul copilului său a luat-o de lângă el şi nu a adus-o pe Mia să-l vadă. A vorbit într-una despre hanul luxos de pe Hideaway Lake. Când s-au trezit că au nevoie de un loc izolat unde să se refugieze, Dennis şi-a amintit de han. După aproximativ un kilometru de mers pe jos în noaptea friguroasă, bărbaţii s-au săturat să care geanta grea şi au ascuns banii în pădure. Vehiculul lor avariat a fost găsit la câţiva kilometri distanţă, iar poliţia a

găsit banii nu departe de el. Dar Carl şi Lincoln urmau să se întoarcă la închisoare. Prietena lui Win, vânzătoarea nebună, avea să vadă şi ea o celulă. Îl cunoscuse pe Win când lucra la magazinul de băuturi alcoolice.

Între ei doi, îi furnizaseră lui Carl şi Lincoln suficiente informaţii despre securitatea magazinului şi fluxul de numerar pentru a planifica jaful. Tot ce voia ea erau bani pentru droguri.

„Apreciez că ai rămas în weekend.” Glenn a suspinat. „Nu cred că aş dormi dacă aş fi doar eu şi Mia aici în seara asta.”

„Trebuie să o iei mai uşor”, a spus Sean. „O să stăm împreună câteva zile. Mă voi asigura că sistemul de securitate funcţionează perfect înainte să plec. De fapt, e funcţional acum. M-am gândit că vom dormi cu toţii mai bine la noapte ştiind că a fost activat. În plus faţă de conexiunea telefonică, este conectat la sistemul de comunicaţii prin satelit ca rezervă. Tăierea liniei telefonice nu vă va opri de la ajutor.”

Amanda a tremurat, iar Sean i-a frecat braţul. Ţinând în braţe un pahar medicinal de coniac, ea şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Pe canapea, Mia îşi lăsase capul în jos.

„Vrei să o duc la culcare?” a întrebat Sean.

„Ai putea la fel de bine să o înveleşti în patul meu. Nu vreau să se trezească speriată mai târziu.” Legănând capul nepoatei sale, Glenn a lăcrimat.

„S-a făcut.” Sean s-a aplecat şi a ridicat copilul în braţe.

„Mulţumesc, Sean. Şi ţie, Amanda.” Glenn şi-a şters ochii. „Dacă nu ai fi fost aici, Mia şi cu mine… Ei bine, niciunul dintre noi nu ar fi fost aici acum.”

Amanda s-a aplecat în faţă şi l-a mângâiat pe braţul lui Glenn. „Am fost aici şi totul este în regulă.”

Ea l-a ajutat pe Glenn să se ridice. El s-a sprijinit de

braţul ei în timp ce îi urmau pe Sean şi Mia în dormitor. Amanda a aşteptat în hol ca Sean să măture fiecare cameră şi să verifice încă o dată fiecare fereastră de la primul etaj înainte să urce în pat.

În timp ce Amanda făcea duş, el a pornit şemineul cu gaz. Ea a ieşit în halatul gros de spa, iar el a ajutat-o să îmbrace una dintre cămăşile lui de flanel. Lui Sean i s-au răsucit maţele când i-a numărat vânătăile.

Ar fi putut muri astăzi.

A învelit-o sub plapuma pufoasă şi s-a urcat în pat cu ea.

Urma să transpire ca un porc toată noaptea, dar Amanda nu reuşea să se încălzească. Socul şi efectele secundare ale adrenalinei aveau să dureze ceva până să se disipeze.

Tragând-o aproape, i-a respirat parfumul părului. „Eşti sigură că eşti bine?”

„Doar puţin lovită şi zdruncinată.”

„Nu am vrut să spun fizic.”

„Sunt sigură că voi avea nişte coşmaruri.” Ea a tremurat. „Stiam că mă vei salva.”

„Practic, cred că m-ai salvat.” În mai multe feluri decât împiedicând-o pe vânzătoare să-l împuşte. Cum ar fi ajuns el dacă nu ar fi părăsit Rangers şi n- ar găsit-o pe Amanda? Ar fi ajuns la fel de insensibil ca cei care au luat hanul? Slavă Domnului că nu a trebuit să afle. „Cum te simţi în legătură cu înjunghierea acelei fete?”

„Groaznic, desigur, dar aş face-o din nou. Te iubesc.” S-a ghemuit mai aproape. „Nici măcar nu mai sunt sigură că-mi pasă să rămân însărcinată. Dacă se întâmplă, se întâmplă. Pentru moment, mă concentrez mai mult pe numărarea binecuvântărilor pe care le am deja. În acest moment, asta înseamnă să fiu recunoscătoare că sunt în viaţă. Oamenii morţi nu trebuie să se confrunte cu probleme emoţionale.”

Bună observaţie. Nimic nu se compară cu o experienţă apropiată de moarte pentru a face o persoană să aprecieze.

„Încă sunt mai mult decât fericit să mai încerc.” El a tras pătura peste umerii ei.

Amanda a râs încet. „Da, ştiu că eşti.”

O mică parte din el îşi dorea să-l readucă la viaţă pe Winner Young pentru a-l putea ucide din nou. De data asta ar fi folosit o metodă lentă şi dureroasă. Fără moarte rapidă pentru omul care pusese mâna pe Amanda. Sean nu simţea nicio remuşcare pentru uciderea acelui animal, dar nu era îngrijorat.

Descoperise că nu mai era un dependent de adrenalină. Pericolul nu mai era la fel de palpitant ca acum zece ani. A fi soţ şi tată era mai mult decât suficient de excitant. Tot ce voia să facă era să aibă grijă de soţia lui şi de fetele lor pentru tot restul vieţii lor.

I-a sărutat tâmpla. „Aş face orice pentru tine, iubito. Absolut orice.”